ΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΧΡΗΣΤΟ ΤΑΥΓΕΤΗ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ
«ΑΓΩΝΙΣΤΗ» ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ

Αυτό το βιβλιαράκι που είναι γραμμένο από τον αρχηγό του ΚΚΕ Νίκο Ζαχαριάδη. Εξεδόθη επί κατοχής 23 Φεβρουάριου 1943 .Περιέχει μια σειρά άρθρων του Ζαχαριάδη σχετικά με την ιστορία του ΚΚΕ γραμμένα από 12-6-1939 έως 19-6-1939 και φαίνεται ότι γράφτηκε στις φύλακες της Κέρκυρας που βρισκότανε τότε. (Έτσι ισχυρίζεται το ΚΚΕ αλλά δεν σημαίνει πάντα ότι είναι αλήθεια).

Στην παρουσίαση του έργου ο συγγραφέας λέει σαφώς ότι ο Ζαχαριάδης είναι φυλακισμένος στην Γερμανία πράγμα που σημαίνει ότι το ΚΚΕ ήξερε ότι είναι ζωντανός.

Αν προσέξετε τις σφραγίδες που έχει πάνω το βιβλιαράκι λένε: «Διευθύνσεις Υπηρεσιών πληροφοριών Αρχιστράτηγου». Που σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του ΚΚΕ ήταν πολύ καλά πληροφορημένοι για το κόμμα αυτό.

ΤΑΥΓΕΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ σ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Γιὰ τὸν ἐλευθερωτικὸ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας εἶνε τὸ μεγάλο εὐτύχημ που τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Ἑλλάδας διέσωσε καὶ μπορεῖ σήμερα νὰ παρουσιάσει τὴν ἱστορία του, γραμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ του σ. Νίκου Ζαχαριάδη στὴ φυλακὴ τῆς τεταρτο-αὐγουστιανῆς διχτατορίας. Ἡ Ἱστορία τοῦ ΚΚΕ—θεμελιωμένη μαρξιστικὰ πάνω στὴν ἐξήγηση ὅλης τῆς νεοελληνικῆς ἱστορικῆς πορείας καὶ τῶν προβλημάτων της. Θὰ περίτευε κάθε σημείωμα πάνω στὴν ἔκδοση τῆς «Ἱστορίας» τοῦ σ. Ζαχαριάδη, ἂν δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τονιστοῦν γιὰ τὸν ἄπειρο ἀναγνώστη τοῦτα δῶ: πὼς τὸ ἔργο «σκαρώθηκε» κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ζαχαριάδη—στὴν περίοδο τῆς μοναρχοφασιστικῆς διχτατορίας· γράφηκε, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ κείμενο, μέσα σὲ ἐνιὰ μέρες, τὸν Ἰούνη τοῦ 1939· κι' αὐτὸ ἔγινε μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλὶ τῆς ἀπομόνωσης τῶν φυλακῶν τῆς Κέρκυρας, ποὺ ἔριχναν τοὺς καλύτερους ἀγωνιστὲς τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν μὲ τὰ βασανιστήρια οἱ Μεταξᾶς—Μανιαδάκης!

Μὰ τοῦτα εἶνε λίγα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς «Ἱστορίας»... Ἡ οὐσία εἶνε πὼς ὅλες οἱ τοτινὲς προβλέψεις τοῦ Ζαχαριάδη σχετικὰ μὲ τὴν ἀντεθνικὴ πολιτικὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐπαλήθεψαν πολὺ σύντομα. Ἀπὸ τότε κιόλας—1938-39 κήρυχνε τὴν ἀνάγκη τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ἀπειλοῦνταν ἀπὸ τὸν ἄξονα. Τὴν πολιτικὴ αὐτὴ ὁ σ. Ζαχαριάδης ἐνσάρκωσε στὸ περίφημο ἀνοιχτὸ γράμμα του τῆς 31-10-1940, πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ στρατὸ ποὺ ἔγραψε ἀπὸ τὴ φυλακὴ κατὰ τὴν ἰταλικὴ εἰσβολή. Ἡ πολιτικὴ ἐκείνη δοκιμασμένη ἀπὸ τὰ πράματα, παραμένει βασικὴ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. στὸ σημερινὸ στάδιο τοῦ ἀγῶνα—εἶνε ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας καὶ τὴ λαοκρατικὴ λύση τῶν προβλημάτων της.

Ὅμως πέρ' ἀπὸ τὶς θέσεις τῆς τρέχουσας πολιτικῆς ἐπιβάλλεται τὸ θεμέλιό της, ἡ μαρξιστικὴ-λενιστικὴ μεθοδολογία τοῦ ἔργου τοῦ σ. Ζαχαριάδη, ποὺ πέρνει γνήσια ἑλληνικὴ οὐσία καὶ χρωματισμό. Τὸ σύνολό του, συνθετικὸ μὰ καὶ στέρεο, διαφωτιστικὸ καὶ γραμένο μὲ τέχνη γίνεται ἔτσι γερὸ ὅπλο στὰ χέρια τοῦ κάθε ἀγωνιστῆ τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς μας λευτεριᾶς.

Τὸ Νοέμβρη τούτου τοῦ χρόνου κλείνουν περίλαμπρα τὰ πρῶτα 25 χρόνια τοῦ ΚΚΕ. Ὁ σ. Ζαχαριάδης συνοψίζοντας τὴν πεῖρα πολύχρονων ἀγώνων τοῦ κόμματος, ποὺ ἄξια τὸν ἀνάδειξε κεφαλή του, δίνει μὲ τὴν «Ἱστορία» του τὸ καλύτερο ἴσια μὲ τώρα θεωρητικὸ ἔργο τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ, ἕνα πραχτικὸ ὁδηγὸ δράσης. Βοηθάει νὰ διαπλαστοῦν καὶ νὰ ἀναδειχτοῦν στελέχη φωτισμένα καὶ ψυχωμένα, ποὺ ἀκόμα «κι' ὅταν πέφτουν νικοῦν»!

Ὁ σ. Ζαχαριάδης κρατιέται στὰ κάτεργα τῆς Γερμανίας, ἁρπαγμένος ἀπὸ τοὺς χιτλερικούς. Μὰ ὁ λαός μας παλεύει γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ζαχαριάδη, ποὺ εἶνε ἀπελευθέρωση τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του.

28 τοῦ Φλεβάρη 1943.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ἡ ἱστορία αὐτὴ «σκαρώθηκε» γιὰ τὰ 20χρονα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδας. Τὴ μέρα ἐκείνη, στὶς 22-11-38, ἐδῶ στὴν Κέρκυρα, ἕνας ἥρωας, ὁ Χρῆστος Μαλτέζος πέθαινε. Καὶ ἕνας προδότης, ὁ Μανωλέας ἔκανε δήλωση. Συμβολικὴ σύμπτωση. Ἀναδείχνοντας τέτοιους ἥρωες καὶ ξεκαθαρίζοντας τέτοιους προδότες τὸ Κ.Κ.Ε. στέρεα, ἀκλόνητα, ἀποφασιστικὰ βαδίζει πρὸς τὴ νίκη παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες, τὶς θυσίες καὶ τὶς προδοσίες. Ὁ ἐργαζόμενος λαὸς βλέπει, πιστεύει καὶ ἀκολουθεῖ τοὺς ἥρωες καὶ φτύνει τοὺς προδότες. Στὴν ἄσβυστη θύμηση τῶν ἡρώων μας αὐτῶν καὶ τὸν ἀνεξίτηλο στιγματισμὸ τῶν προδοτῶν ἀφιερώνεται ἡ ἱστορία τούτη. Ὅπως γράφεται ἡ ἱστορία αὐτὴ τώρα στὶς συνθῆκες τοῦ Θ*), ὑποχρεωτικὰ θὰ ἀποτελεστεῖ ἀπὸ σύντομες καὶ γενικὲς θέσεις καὶ διαπιστώσεις, ποὺ θὰ πρέπει νὰ βροῦν τὴν ἐνσωμάτωσή τους μέσα στὸ ζωντανὸ καὶ οὐσιαστικὸ ἱστορικὸ ὑλικό, ποὺ διαθέτει ὁ καθένας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους ἀποτελεῖ βασικὰ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ λαϊκὰ ξεσπάσματα καὶ ξεσηκώματα, ἐσωτερικὰ ἀλληλοφαγώματα, οἰκονομικὲς χρεωκοπίες, στρατιωτικὰ κινήματα, δυναστικὲς μεταβολές, πολιτικὲς δολοφονίες, ξενικὲς ἐπεμβάσεις, στρατιωτικὲς ἀποτυχίες καὶ καταστροφές. Ὅλα αὐτὰ δίνουν μιὰ ἀδιάκοπη ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία, οἰκονομική, πολιτική, κοινωνική.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἔχει τὶς ρίζες της στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κυρίαρχες ἀστοτσιφλικάδικες τάξεις δεμένες οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ μὲ τὸ ξένο κεφάλαιο ἐπέβαλαν στὸν τόπο μιὰ μισοαποικιακὴ ἐκμετάλλευση καὶ ἀποστράγγιση ποὺ στράγγαλιζε τὴν ἀνάπτυξη τῆς χώρας ἔπνι-

---

*) Θ εἶνε τὸ στοιχεῖο ποὺ ἔχει μιὰ ἀκτίνα τῶν φυλακῶν τῆς Κέρκυρας ποὺ ἦταν παραχωμένοι ζωντανοὶ οἱ κομμουνιστὲς ποὺ ἔστελνε γιὰ ἐξόντωση ὁ Μανιαδάκης ἐκεῖ. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιά της ἔμενε κι' ὁ σύντροφος Νῖκος Ζαχαριάδης τέσσερα χρόνια περίπου (1936—1940). Ἐκεῖ κατ' ἐντολὴ τῆς βασιλοφασιστικῆς κυβέρνησης καὶ τοῦ Μανιαδάκη βασανίστηκε καὶ πέθανε ὁ σ. Μαλτέζος, γραμματέας τῆς Ὁμοσπονδίας Κομμουνιστικῶν Νεολαιῶν τῆς Ἑλλάδας.

γε τὶς ἐσωτερικὲς παραγωγικὲς δυνατότητες,καταδίκαζε τὸ λαὸ στὴν πιὸ βαρειὰ ἐξαθλίωση καὶ κακοπέραση. Πάνω στὴ βάση αὐτὴ τρεφόντανε καὶ φούντωνε ἡ ἀδιάκοπη ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία, ποὺ χρόνο μὲ χρόνο αὔξενε.῞Οσο μεγάλωνε ἡ ἀστοτσιφλικάδικη ἐκμετάλλευση καὶ ἡ λαϊκὴ ἐξαθλίωση, τόσο πρόβαλλε καὶ πιὸ ἐπιτακτικὰ ἡ ἀνάγκη—ζωτικὴ καὶ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χώρας—γιὰ τὴν ὑπερνίκησή τους, τόσο δυνάμωνε ἡ ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία. ,Η μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία τῆς 4ης Αὐγούστου ἀποτελῶντας συνέχεια τῆς ἀστοτσιφλικάδικης πολιτικῆς στὴν πιὸ ἀντιδραστικὴ καὶ ἀντιλαϊκή της μορφή, τὴ φαστική, ἐπεβλήθηκε κατὰ διαταγὴν τῶν ντόπιων καὶ ξένων πλουτοκρατῶν,γιὰ νὰ φράξει τὸ δρόμο πρὸς τὸ Λαϊκὸ Μέτωπο—πρὸς τὴν ἀπαρχή, δηλαδή, μιᾶς λαϊκῆς ἀντιπλουτοκρατιμῆς πολιτικῆς ποὺ ἡ Ἑλλάδα βαδιζε στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 1936'

Ποιὸς εἶνε ὁ θεωρητικὸς μανδύας ποὺ ἡ ἀστοστιφλικάδικη ἀντίδραση φόρεσε στὴν πολιτική της γιὰ νὰ ἐξαπατήσει καὶ παρασύρει πιὸ εὔκολα τὸν ἑλληνικὸ λαό; Εἶνε ὁ μανδύας τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ἡ Ἰδελογία αὐτὴ δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὶς γνήσιες λαϊκὲς νεοελληνικὲς παραδόσεις. τὶς παραδόσεις τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης, τῆς Κλεφτουριᾶς, τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ 1821.

Τὴ συναρμολόγησαν οἱ Φαναριῶτες, οἱ κοτσαμπάσηδες καὶ οἱ ἀστοὶ πλουτοκράτες γιὰ νὰ δώσουν «ἱστορικὴ βάση» στὶς μεγαλοελλαδίτικες καταχτητικὲς βλέψεις καὶ ἐπιδιώξεις, γιὰ νὰ κρύψουν κάτω ἀπ' αὐτὴν, τὴν καταλήστευση τοῦ λαοῦ καὶ τὸ ξεπούλημα τῆς χώρας ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν. Ἡ Ἰδεολογία καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτὴ κόστισαν στοὺς ἐργαζόμενους ἀνυπολόγιστες θυσίες καὶ καταστροφές.῞Ομως ἡ 4η Αὐγούστου παρ'ὅλες τὶς διακηρύξεις της ὅτι δημιούργησε «νέο κράτος» καὶ φέρνει τὴν«ἐθνικὴ ἀναγέννηση»,ὄχι μόνο τὴν ἀποδέχτηκε,μὰ καὶ τὴν ὁλοκλήρωσε «θεωρητικά». Γιατὶ καὶ αὐτὴ ἐκφράζοντας τὸ συμφέρο τῶν ντόπιων καὶ ξένων ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ εἶνε ἀδιάσπαστα δεμένο μὲ τὸ ξεζούμισμα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ὁλόπλευρη καθυστέρηση τοῦ τόπου καὶ τὸ ξεπούλημα στοὺς ξένους, δὲ μποροῦσε καὶ οὔτε ἤθελε νὰ θίξει τὸ συμφέρο αὐτό, παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες μεγαλόστομες δημαγωγικὲς διακηρύξεις της. Ἀπὸ τὴν 4η Αὐγούστου,ὅπως κι' ἀπ' ὅλη τὴν προηγούμενη ἀστοτσιφλικάδικη πολιτική, λείπει ὄχι μονάχα ἡ πίστη στὴν ἀνεξάντλητη δημιουργικὴ δυνατότητα καὶ ζωτικότητα τοῦ λαοῦ. μὰ καὶ ἡ θέληση γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικὰ ἐλεύθερης καὶ ἀνεξάρτητης Ἑλλάδας μὲ ὁλόπλευρη ἀνάπτυξη τῶν ἐσωτερικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς λαϊκῆς εὐτυχίας, τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπόδειξη ὅτι ὁλοκλήρωσε τὴν ἐσωτερικὴ λαϊκὴ ὑποδούλωση στὴν πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸ ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου ποὺ διακήρυξε ὅτι θὰ φτιάξει τὸν «τρίτο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ», τὸ «φασιστικὸ», ἔφερε σὲ τρία χρόνια τὴ χώρα μπροστὰ στὸν ἄμεσο κίνδυνο νὰ τσεκουρωθεῖ, νὰ χάσει τὴν ἀνεξαρτησία της.

X Ὁ πρῶτος πολιτισμὸς ὁ ἀρχαιοελληνικός, ποὺ στηριζόταν στοὺς δουλοχτῆτες καὶ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν δούλων, ἀκριβῶς γι'αὐτὸ ὑπόκυψε στὴν κατάχτηση ἀπ' τοὺς μακεδόνες καὶ ρωμαίους. Ὁ δεύτερος «ἑλληνικὸς» πολιτισμὸς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ, κατάρρευσε ἀπὸ ἐσωτερικὴ πρῶτ'ἀπ'ὅλα ἀποσύνθεση καὶ σαπίλα, γιατὶ τρεφότανε ἀπ' τὴ δουλεία τῶν λαῶν. Ὁ τρίτος πολιτισμός, ποὺ «δημιουργεῖ» ἡ 4η Αὐγούστου, ἔχει γιὰ πρωτότυπο καὶ ἰδανικὸ τὴν ἀρχαία Σπάρτη, ποὺ ζοῦσε ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὸ αἷμα τῶν εἱλώτων τοῦ Εὐρώτα, καὶ ἀπὸ τὶς ληστρικὲς ἐπιδρομές, ποὺ ἀρνήθηκε πάντα κάθε ἀ-

νώτερη πνευματική καὶ ἐκπολιτιστικὴ ζωὴ καὶ ποὺ στερνὰ ἔγινε καὶ μισθοφόρος τῶν Περσῶν ἐνάντια στοὺς Ἕλληνες. Ἡ 4η Αὐγούστου καλλιεργεῖ τὴν ψυχολογία τοῦ εἵλωτα, μετατρέπει τοὺς νεοέλληνες σὲ εἵλωτες τῶν πλουτοκρατῶν. Μὰ ἕνα καθεστὼς ποὺ ἐφαρμόζει τὴν ἐσωτερικὴ ὑποδούλωση Φέρνει ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς, ἀργὰ εἴτε γρήγορα, μὰ ἀναπότρεπτα καὶ στὴν ξενικὴ ὑποταγή, τὴν ξενικὴ κατάχτηση.

Ὅποιος μαθαίνει νὰ σηκώνει τὸ ἕνα χέρι, θὰ σηκώσει αὔριο καὶ τὰ δυό. Αὐτὸ κάνει ἡ 4η Αὐγούστου. Ἐφαρμόζοντας ἐσωτερικὰ τὸ φασισμό, καὶ διδάσκοντας τὴν χιτλερομουσουλινολατρεία δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο στὸ ἐξωτερικὸ φασισμό. Σαΰτουνοῦ τὸ αὐλάκι ἔχυνε νερό. Καὶ τὰ γεγονότα τὸ ἀπέδειξαν μὲ καταπληκτικὴ ὠμότητα. Καὶ τὰ ἴ ια γεγονότα διακήρυξαν τὴν οὐσιαστικὴ καὶ ἀναμφισβήτητη ἰδεολογικὴ χρεωκοπία τῆς 4ης Αὐγούστου δίπλα καὶ στὴν ἐσωτερική της ἀποτυχία. Ἀφοῦ δεῖξαν ὅτι ὁ φασισμὸς εἶνε ὁ ἄμεσος ἐχθρός μας ἐξωτερικὰ γιατὶ ἀπειλεῖ τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησία καὶ ἐσωτερικὰ γιατὶ μᾶς θέλει εἵλωτες, δηλαδὴ μᾶς θέλει καὶ μᾶς κάνει ἀνίκανους νὰ ὑπερασπίσουμε τὴν λευτεριά μας ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά.

Καὶ ὁ λαὸς θὰ εἶχε σαρώσει τὴν πανοῦκλα τῆς 4ης Αὐγούστου ἂν ἡ ἀπειλὴ τοῦ Μουσολίνι—Χίτλερ δὲν συγκέντρωνε ὅλη τὴν προσοχή του. Περνᾶμε στιγμὲς δύσκολες. Καὶ τὶς δυσκολίες αὐτὲς μπορεῖ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσει ἀποτελεσματικὰ μόνο ἕνα Ἐθνικὸ Μέτωπο.

Τὸ ΕΜ θὰ συγκεντρώσει ὅλους ποὺ καταλαβαίνουν ὅτι μόνο μιὰ πραγματικὴ ἐσωτερικὴ ἑνότητα θὰ ἐπιτρέψει τὴν Πανελλαδικὴ παλαϊκὴ πανστρατιὰ ποὺ μὲ τὴ βοήθεια καὶ τοῦ παγκόσμιου ἀντιφασισμοῦ θὰ χαλάσει τὰ σχέδια τοῦ Μουσολίνι καὶ τοῦ Χίτλερ. Μιὰ τέτοια ἐσωτερικὴ ἑνότητα εἶνε δυνατὴ μονάχα ἂν ἀποκατασταθεῖ ἐσωτερικὰ ἡ λαϊκὴ λευτεριὰ καὶ ἂν ἐξυπηρετηθεῖ τὸ πραγματικὸ λαϊκὸ συμφέρο. Τὸ ὅτι ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία συνεχίζει τὴν ἐσωτερικὴ ἀντιλαϊκή της πολιτικὴ δείχνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι δὲν ἔχει καμιὰ ἀπόλυτα σχέση μὲ τὸ πραγματικὸ ἐθνικὸ συμφέρο. Φοβᾶται περισσότερο τὸν ἐλεύθερο λαὸ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ φασιστικὴ κατάχτηση. Καὶ εἶνε ἕτοιμη νὰ συνθηκολογίσει, νὰ δεχτεῖ τὴν κατάχτηση γιὰ νὰ κρατήσει δοῦλο τὸ λαό. Φαβᾶται σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὸ ΚΚΕ ποὺ τὰ πράγματα τὸ δικαίωσαν πάλι ἀπόλυτα καὶ στερέωσαν καὶ πλάτυναν τὸ πολιτικό του γόητρο. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ χτυπᾶ καὶ λυσασμένα. Μὰ ὅσο περισσότερους κομμουνιστὲς πέρνει, τόσο πιὸ κοντὰ στὴν Ἀθήνα φέρνει τὸ Μουσολίνι. Κι' αὐτὸ ἕνα καθῆκον ἐπιβάλει στὸν κάθε κάτοικο τῆς χώρας αὐτῆς: πραγματοποίηση τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου παρὰ τὴ θέληση καὶ ἐνάντια στὴ θέληση τῶν ντόπιων καὶ ξένων πλουτοκρατῶν.

Ἀνατρέποντας τὴ διχτατορία μόνο ἔτσι θὰ κάνουμε δυνατὴ τὴν ὑπεράσπιση τῆς λευτεριᾶς μας κι, ἂς εἶνε ὁ Μουσολίνι δέκα φορὲς πιὸ ἐξοπλισμένος. Εἴμαστε μεῖς ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουμε παρὰ νὰ σκλαβωθοῦμε. Γιὰ νὰ καταπολεμηθεῖ ἀποφασιστικὰ ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ σωστὰ καὶ τὸ ἰδεολογικὸ μέτωπο, νὰ τῆς κουρελιαστεῖ ὁ θεωρητικὸς μανδύας, ἡ ψευτεπιστημονικὴ «ἱστορικὴ βάση» νὰ ἀφοπλιστεῖ ἰδεολογικά. Εἶνε ἀφάνταστο τὸ ἰδεολογικὸ πελάγωμα ποὺ χαραχτηρίζει τοὺς «θεωρητικοὺς» τῆς διχτατορίας. Αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτο. Ἡ φασιστικὴ διχτατορία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει ἰδεολογικὴ συνέπεια καὶ ἑνότητα. Γιατὶ ἐνῶ οὐσιαστικὰ δουλεύει στοὺς πλουτοκράτες θέλει νὰ παρουσιάζεται ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸ λαὸ καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν προέρχεται. (Μιὰ πλευρὰ αὐτῆς τῆς προσπάθειας

εἶνε καὶ τὸ ὅτι ὁ Μεταξᾶς κρατικοποίησε καὶ τὴ Γενικὴ Συνομοσπονδία τῶν ἐργατῶν, τὶς ὀργανώσεις τῶν ἐπαγγελματιῶν, τοὺς ἀγροτικοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ ἐπιβάλλοντας στὶς διοικήσεις τους δικά του ὄργανα θέλει νὰ κάνει τὶς ὀργανώσεις αὐτὲς στηρίγματα γιὰ τὸ «νέο κόμμα» του καὶ νὰ τὸ παρουσιάσει ἔτσι ὅτι ἐκφράζει τὴ θέληση τοῦ λαοῦ). Ἔτσι ὁ Μεταξᾶς μιὰ διακηρύττει ὅτι τὸ νέο κράτος στηρίζεται στὴ θρησκεία, οἰκογένεια, πατρίδα καὶ βασιληᾶ (σάμπως ἑκατὸ τόσα χρόνια ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν τάχει ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ βλέπει ἥλιου πρόσωπο), τὴν ἄλλη ὅτι δὲν εἶνε διχτατορία, μὰ κράτος τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, τὴν τρίτη ὅτι «ὁ Τρίτος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς» εἶνε ἀστικὸς κλπ. Ἐνῶ πραγματικὰ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε στοὺς πλουτοκράτες λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὶς τέσσερες Αὐγούστου: «δῶστε λίγα γιὰ νὰ σώσετε τὰ πολλά». Ὁ Νικολούδης λέει ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου εἶνε διχτατορία, «ἀφοῦ διχτατορία ἤτανε καὶ ἡ Ἀθήνα τοῦ Περικλῆ» καὶ ὁ Κοτζιᾶς διακηρύττει ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου εἶνε λαϊκὴ «ἐπανάσταση». Ἡ παρέα τοῦ Δημητράτου ὅτι τὸ «νέο κράτος εἶνε σοσιαλιστικό»!! κτλ.

Στὴ βάση ὅλων αὐτῶν βρίσκεται πάντα ἡ ἰδεολογία τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ἡ Μ Ι. σὰν θεωρία καὶ σὰν πράξη, συγκροτεῖ ὁλόκληρο τὸ οἰκονομικό, κοινωνικό, πολιτικὸ καὶ πνευματικὸ σύστημα τῆς ἀστοτσιφλικάδικης ἀντίδρασης, ἀπὸ τότε ποὺ κυβερνᾶ τὸν τόπο δηλ. ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ἡ Νέα Ἑλλάδα μέχρι τὶς μέρες μας. Ὅποιος θέλει νὰ συλλάβει τὸ πραγματικὸ νόημα στὸ νεοελληνικὸ ξ τύλιγμα πρέπει σωστὰ νὰ ἀναλύσει καὶ νὰ χωνέψει τὴν οὐσία τῆς Μεγάλης Ἰδέας γιὰ νὰ φωτίσει σωστὰ καὶ τὸ δρόμο τῆς νεοελληνικῆς λαϊκῆς ἀπελευθέρωσης, τὸ δρόμο πρὸς τὴ Λαϊκὴ Δημοκρατία, πρῶτο σταθμὸ πρὸς τὸ ὁλοκληρωτικὸ κοινωνικὸ ξεσκλάβωμα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας. Σὰ συμβολὴ στὸ ἔργο αὐτὸ προσφέρεται καὶ ἡ ἱστορία αὐτή, 12—6—39

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Κ. Κ. Ε.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Τὸ νέο ἑλληνικὸ ἔθνος ἁπλώνοντας τὶς ρίζες του στὸ βυζαντινὸ μεσαίωνα πῆρε τὴ βασικὴ του διαμόρφωση κάτω ἀπ' τὴν κυριαρχία τῶν σουλτάνων. Ζυμώθηκε καὶ ἀνδρώθηκε μέσα σὲ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπ' ἐθνικοὺς καὶ δημοκρατικοὺς ἀγῶνες. Καὶ τὴν ἀπελευθερωτική του ἐπανάσταση τὴ θέλησε καὶ τὴν ἄρχισε σὰν ἐθνικοδημοκρατικὸ ξεσκλάβωμα ἀπ' τὴν Ὀθωμανικὴ ὑποδούλωση καὶ τὴ φαναριώτικη καὶ κοτζαμπάσικη ἐκμετάλευση καὶ ὄχι μονάχα γιὰ τοὺς ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς βαλκανικοὺς λαούς. Ἔτσι τραγούδησε καὶ δούλεψε τὴν ἐπαναστατικὴ ἰδέα ὁ Βελεστινλῆς ὁ Ρήγας, ἔτσι προετοίμασε τὸ 21 ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία.

2. Ἡ ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση παίρνοντας μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀντιδραστικῆς Εὐρώπης τὴν ἡγεμονία τῆς ἐπανάστασης καὶ σὰν συνέχεια τὴ διακυβέρνηση τῆς χώρας, διαστρέβλωσε καὶ ἔπνιξε τοὺς δημοκρατικοὺς σκοποὺς της καὶ σ ἡ θέση τους ἔβαλε τὴν ἰδεολογία καὶ τὴν πολιτικὴ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

3. Ἡ Μεγάλη Ἰδέα ἐνάντια σ' ὅλα τὰ δοσμένα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐπιστήμης διακήρυξε ὅτι ἡ Νέα Ἑλλάδα ἀποτελεῖ ἀπόγονο, κληρονόμο καὶ συνεχιστὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας τῶν δουλοχτητῶν καὶ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ. Καὶ ὅτι γιὰ ἱστορικὴ ἀποστολὴ ποὺ τῆς εἶνε δοσμένη «ἀπ' τὰ πάνω» ἔχει νὰ ξαναφκιάξει

«τὴν ἑλλη ικὴ» αὐτοκρατορία ποὺ δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἔτσι διατύπωσε μεγαλοελλαδίτικες καταχτητικὲς βλέψεις πάνω σ' ὅλα τὰ Βαλκάνια καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ ἀπ' τὶς κυριώτερες αἰτίες γιατὶ δὲ λύθηκε δημοκρατικὰ τὸ βαλκανικὸ πρόβλημα καὶ γιὰ τὸ ἐξοντωτικὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν λαῶν ποὺ κατοικοῦν τὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου, β) Ἡ Μ Ι διακήρυξε ὅτι ἡ νέα Ἑλλάδα δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει μέσα στὰ στενά της ὅρια καὶ ὅτι τὴ λύση γιὰ ὅλα τὰ προβλήματά της καὶ ὅλες τὶς δυσκολίες της θὰ τὴ βρεῖ στὴν πραγματοποίησή της Μ Ι. Τότε θὰ πλουτίσει καὶ θὰ εὐτυχίσει καὶ σὰ λαὸς καὶ σὰν τόπος. Γι' αὐτὸ στὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ πρέπει νὰ ἀφιερωθοῦν ὅλες οἱ δυνάμεις. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνουν ὅλες, καὶ οἱ πιὸ βαρειές, θυσίες καὶ ὁ λαὸς νὰ δεχθεῖ ὅλα, καὶ τὰ πιὸ μεγάλα, βάρη.

4. Μὲ τὸ θάμπος καὶ τὴν ἀκτινοβολία ποὺ εἶχε ἡ Μ Ι, ἡ ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση ἔκρυβε καὶ κάλυπτε τὴν πραγματική της πολιτική, τὰ οὐσιαστικὰ ἔργα της. α) Διατήρησε τὰ κοτσαμπασίδικα προνόμια καὶ τὶς μισοφεουρχικὲς σχέσεις στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία, δηλαδὴ δὲν ἔλυσε ἀστικοδημοκρατικὰ τὸ ἀγροτικὸ ζήτημα ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ πλατειὰ καὶ ρωμαλέα ἐσωτερικὴ ἀγορά, βάση γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ ἐσωτερικὲς παραγωγικὲς δυνάμεις. β) Κατοχύρωσε τὸν καθυστερημένο ἀγροτικὸ ἐμπορομεσίτικο χαραχτῆρα τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, πράγμα ποὺ ἔκανε τὴν Ἑλλάδα ἀγροτικὸ ἐξάρτημα γιὰ τὶς βιομηχανικὲς χῶρες γ) Γιὰ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς κολοσσιαῖες οἰκονομικὲς ἀπαιτήσεις τῆς Μ Ι 1) ἐπιδόθηκε σ' ἕνα ἀντιοικονομικὸ ἐξωφρενικὸ δανεισμό, ποὺ χρόνο μὲ χρόνο ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ ἔδενε τὴ χώρα στὴν ξενικὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξάρτηση, τὴν ξεπουλοῦσε οὐσιαστικὰ στοὺς ξένους καὶ 2) φόρτωσε τὸ λαὸ καὶ τὴ χώρα μὲ τεράστια οἰκονομικὰ καὶ φορολογικὰ βάρη ποὺ ἔπνιγαν τὴν παραγωγικὴ ζωτικότητα καὶ δυναμικότητά τους, ἔφραζαν τὴν ἀνάπτυξή τους, δ) καταδίκαζε τὸ λαὸ στὴν πιὸ βαρειὰ ἐξαθλίωση, καταπίεση καὶ ἐκμετάλευση. Ἔτσι ἡ χρηματιστικὴ ὀλιγαρχία τῆς χώρας ποὺ συνένωνε κάτω ἀπ' τὴ μονοπωλιακὴ σχεδὸν οἰκονομικὴ ἡγεμονία της Ἐθνικῆς τράπεζας τὸ ἐμπορομεσιτικὸ κεφάλαιο καὶ τὴν κοτζαμπασίδικη πλουτοκρατία μαζὶ μὲ τὴν κυριαρχικὴ συμετοχὴ τοῦ ξένου κεφαλαίου, κρατοῦσε τὴν Ἑλλάδα σὲ μιὰ ὁλόπλευρη οἰκονομική-κοινωνικήπολιτική-ἐκπολιτιστικὴ καθυστέρησηκαὶ πισοδρόμηση ποὺ τὴν ἔδεναν στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε γιατὶ ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὸ ἔβγαζε τὰ δισεκατομμύριά της.

5. Ἡ λειτουργία τῶν νόμων τῆς κεφαλαιοκρατικῆς οἰκονομίας, ἡ κεφαλαιοκρατικὴ ἐκμετάλευση καὶ συσσώρευση εἶχαν σὰ συνέπεια τὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ντόπιας βιομηχανίας. Ὅμως ἡ βιομηχανία αὐτὴ ὅπως σταδιοδρόμισε κάτω ἀπ. τὴν ἐποπτία καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἐμπορομεσιτικοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς κοτζαμασίδικης πλουτοκρατίας εἶχε ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ διατήρησε τὸ χαρακτῆρα μιᾶς καθυστερημένης ἐλαφριᾶς βιομηχανίας ἀγροτικῆς χώρας ποὺ γιὰ τὶς μηχανές, τὴν τεχνική. πολλὲς πρῶτες ὗλες καὶ μισοκατεργασμένο βιομηχανικὸ ὑλικὸ καὶ τὶς βασικὲς καύσιμες ὗλες ἐξαρτιῶταν ἀπ' τὸ ἐξωτερικό. Ἔτσι καὶ τὸ βιομηχανικὸ κεφάλαιο, ἡ πιὸ «προοδευτική» μερίδα τῆς ἀστικῆς τάξης, δὲν ἀπόβλεψε ποτὲ στὸ δημοκρατικὸ ἐσωτερικὸ ξεκαθάρισμα. Ζήτησε καὶ πραγματοποίησε πάντα τὸ συμβιβασμὸ μὲ τοὺς κοτζαμπάσιδες καὶ τὸ ἐμπορομεσιτικὸ κεφάλαιο. Στάθηκε πάντα μέσα στὰ πλαίσια του ἀστοτσιφλικάδικου συνασπισμοῦ, Ἀποδέχτηκε ὁλοκληρωτικὰ τὴν πλατφόρμα τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ἡ πάλη του μέσα στὸν ἀστοτσιφλικά-

δικο συνασπισμὸ ἀπόβλεπε στὸ νὰ ἐξησφαλίσει τὴν ἡγεμονία σ'αὐτὸν καὶ τὴν διακυβέρνηση τῆς χώρας α) γιὰ νὰ ὑπερασπίσει πιὸ στέρεα τὰ συμφέροντά του καὶ β) γιὰ νὰ ὀργανώσει πιὸ συστηματικὰ καὶ γερὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐξόρμηση τῆς Μεγάλης 'Ιδέας.

6. 'Η ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση πίεζε καταθλιπτικὰ τὰ βασικὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα. μὰ δὲ μποροῦσε καὶ νὰ ἐκμηδενίσει, νὰ τὰ ἐξαφανίσει. 'Αντίθετα ὅσο μεγάλωνε ἡ πίεση αὐτή, ὅσο αὔξαινε ἡ καθυστέρηση τῆς χώρας, τόσο τὰ προβλήματα αὐτά,—ποὺ ἐκφράζανε τὴν ὀργανικὴ καὶ ζωτικὴ ἀνάγκη καὶ ἀπαίτηση τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου νὰ ζήσει καὶ νὰ προδέψει—προωθοῦνταν πιὸ ἐπιταχτικὰ στὸ προσκήνιο τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς χώρας, ζητῶντας ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπίμονα τὴ λύση τους. Αὐτὴ ἡ βασικὴ ἐσωτερικὴ ἀντινομία τῆς ἀστοτσιφλικάδικης 'Ελλάδας βρίσκεται στὴ βάση τῆς ἀκατάπαυστης πολιτικῆς ἀνωμαλίας, ποὺ γιομίζει τὴ ζωὴ τῆς Νέας 'Ελλάδας σ'ὅλο τὸ μάκρος της. 'Η ἀγροτιὰ παλεύει καὶ προβάλει διαρκῶς τὶς ἀπαιτήσεις της μὰ τὰ κινήματά της ἀνοργάνωτα καὶ αὐθόρμητα,τὰ ἐκμεταλεύεται κάθε φορὰ γιὰ λογαριασμό της ἡ μιὰ εἴτε ἡ ἄλλη ἀστοτσιφλικάδικη κλίκα, χωρὶς αὐτὸ νὰ μειώνει τὴν προοδευτικὴ σημασία τους. 'Η ἀνάπτυξη τῆς βιομηχανίας αὐξαίνει τὸ προλεταριάτο,ποὺ ἀπ'αὐτὴν τὴν κοινωνικὴ τουπροέλευση καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς ὕπαρξής του εἶνε φορέας ἀπὸ καινούργιες ἀξίες καὶ τάσεις καὶ ἀντικειμενικὰ ἡγεμόνας στὸ λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα.Οἱ μικροαστικὲς μάζες,ἡ φτωχολογιὰ τῶν πόλεωνκι'αὐτὲς ἀντικειμενικὰ σπρώχνονται σὲ προοδευτικὲς κατευθύνσεις."Ετσισιγὰμὰ σταθερὰ ὡριμάζουν οἱ ἀναγκαῖες ἀντικειμενικὲς προϋποθέσεις καὶ συγκεντρώνονται οἱ δυνάμεις γιὰ μιὰ ριζικὴ ἐσωτερικὴ μεταβολή, ἔξω καὶ ἐνάντια στὴ Μ. 'Ι

7. "Ομως ἡ κίνηση αὐτὴ δὲ βρίσκει ἀκόμα τὸ συνειδητὸ ἰδεολογικὸ κίνημα καὶ τὸν πολιτικὸ ἀρχηγότης.'Η ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση τόσο συστηματικὰ δούλεψε τὰ μυαλὰ τοῦ λαοῦ μὲ τὴν ἰδεολογία τῆςΜεγάλης 'Ιδέας ὥστε ὁ κόσμος πιστεύει σ'αὐτὴν καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ παλέψει γιὰ τὴν πραγματοποίησή της. 'Η Μ Ι. κυριαρχεῖ παντοῦ καὶ ὑποχρεώνει κάθε ἄλλη πνευματικὴ πολιτικὴ—κοινωνικὴ κίνηση νὰ στεγαστεῖ κάτω ἀπ'τὰ φτερά της. "Ετσι πάνω στὸ Φρόντο τῆς ὁλόπλευρης καθηστέρησης τῆς χώρας ἡ τέτοια καταθλιπτικὴ καὶ μονοπωλιακὴ ἡγεμονία τῆς ἰδελογίας τῆς Μ.Ι ἀποτελεῖ τὸν είδικὸ λόγο ποὺ ἐξηγεῖ για τὶ στὴν προπολεμικὴ 'Ελλάδα καθυστέρησε τόσο ἡ μαρξιστικὴ θεωρία καὶ σκέψη καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ πολιτικὴ κίνηση καὶ ὀργάνωση καὶ γενικὰ κάθε μαζικὸ ριζοσπαστικὸ δημοκρατικὸ κίνημα. 'Η τέτοια καθυστέρηση εἶχε σὰ συνέπεια ὅτι τὰ βασικὰ νεοελληνικὰ προβλήματα δὲ βρῆκαν τὴν ἐπιστημονικὴ μαρξιστικὴ διαφώτιση καὶ ἐπεξεργασία τους πρᾶμα ποὺ εἶχε τὴ σοβαρὴ ἀρνητικὴ ἐπίδρασή του σὲ ὅλη τὴν κατοπινὴ γιὰ τὸ λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα ἐξέλιξη.

8. Στη βάση τῆς Μεγάλης 'Ιδέας ἔστεκε μιὰ ἀντινομία, ποὺ προδίκαζε τὴν ἴδια της ἀποτυχία, γιατὶ ἐνῶ ἡ ἐπίδοση σὲ τέτοιους μεγάλους καταχτητικοὺς σκοποὺς ἀπαιτοῦσε νὰ ὑπάρχει γερὴ ἐσωτερικὴ οἰκονομικὴ βάση καὶ ἄνθιση καὶ στέρεη κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ὀργάνωση, ποὺ θἄταν ἱκανὲς νὰ κρατήσουν τόσο βαρὺ φορτίο, ἡ Μ Ι ἀνέβαλε τὴν ἐξασφάλιση τῶν προϋποθέσεων αὐτῶν τῆς ἐπιτυχίας ὕστερα ἀπ' τὴν πραγματοποίησή της!"Ετσι γινόταν φανερὰ ὅτι δὲ θὰ βάσταγαν τὰ ἴδια της τὰ πόδια,ἀφοῦ ἔκρυβε μέσα της τὸ σπέρμα τῆς ἀποτυχίας της. Αὐτὸ ὅμως μποροῦσε νὰ γίνει κτῆμα τοῦ λαοῦ μόνο πάνω στὴ βάση τῆς ἴδιας του τῆς πείρας μέσα στὴ ζωὴ καὶ στὴν πάλη. Αὐτὸ καὶ γίνη-

κε ὅταν ἦρθε ἡ ἀποτυχία τῆς Μεγάλης 'Ιδέας σὰν γενικὴ δοκιμὴ στὸ 1897—98 καὶ σὰν καταστροφικὴ κατάρρευση στὰ 1922 ('Η σχετικὴ ἐπιτυχία της στὰ 1912—13 δὲν ἀλλάζει τὴν γενικὴ εἰκόνα·. 'Η τέτοια πεῖρα προώθησε τὴν ὡρίμανση τῶν ὑποκειμενικῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴ ριζικὴ ἐσωτερικὴ μεταβολή. Αὐτὰ τὰ βασικὰ χαραχτηριστικὰ γνωρίσματα παρουσιάζει ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικοπολιτικὴ διάρθρωση τῆς χώρας, ὅταν ζύγωνε νὰ κλείσει τὰ 100 χρόνια ἀπ' τὴν ἐθνικοαπελευθερωτική της ἐπανάσταση, στὶς παραμονὲς τῆς δημιουργίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς 'Ελλάδας. 13—6—39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ Κ. Κ. Ε.

1. Οἱ πόλεμοι χειροτέρεψαν τὴ γενικὴ κατάσταση στὴν 'Ελλάδα. 'Οξυναν ἀκόμα πιὸ πολὺ ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς ἀντιθέσεις της. 'Εμπασαν τὴ χώρα στὴ γενική της κρίση, ποὺ συνεχίζεται ἀκόμα καὶ ποὺ τὸ τέρμα της, συνδέεται ἀναπόφευχτα καὶ ἱστορικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ γίνει μιὰ συθέμελη ἐπαναστατικὴ ἐσωτερικὴ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ ποὺ θὰ μπάσει τὴν 'Ελλάδα σὲ καινούργιο λαϊκὸ δρόμο, ἐνάντια στὸν ἀστοτσιφλικάδικο, ἔξω ἀπ' τὰ πλαίσια καὶ ἐνάντια στὴν Μεγάλη 'Ιδέα.

2. Οἱ ἀντικειμενικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ ὡριμάζουν πιὸ γρήγορα. Συγκεντρώνονται καὶ συνειδητοποιοῦνται πιὸ γοργὰ οἱ ὑποκειμενικές, οἱ κοινωνικὲς δυνάμεις πού φέρνουν τὴν ἱστορικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν πραγματοποίησή της. Οἱ πόλεμοι α) μεγάλωσαν τὴν οἰκονομικὴ ἀποστράγγιση τοῦ τόπου β) τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια τοῦ λαοῦ γ) τὴν ἐξάρτηση τῆς χώρας ἀπ' τοὺς ξένους δ) ἔδειξαν στὸ λαὸ ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη πετυχαίνουν (12—13) δὲν φέρνουν εὐτυχία μὰ πιὸ μεγάλη ἐξαθλίωση 'Ετσι ὑπόσκαψαν τὰ θεμέλια τῆς Μ.Ι. καὶ μαζὶ μὲ ε) τὸ αἱματηρὸ ἀλληλοφάγωμα μέσα στὸν ἀστοτσιφλικάδικο συνασπισμὸ ἔδειξαν γιὰ ποιὸν δουλεύουν τὰ κόμματα τῆς πλουτοκρατίας στ) ἔμπλεξαν πιὸ πολὺ τὴν ἐξωτερικὴ θέση τῆς 'Ελλάδας τόσο στὴ Μακεδονία —Θράκη ὅσο καὶ στὴ Μεσόγειο. ζ) πρόστεσαν καινούργιες ἐσωτερικὲς δυσκολίες (ἐθνικο-προσφυγικὸ) η) δυνάμωσαν τὴν ἐργατικὴ τάξη μὲ τὴν σχετικὴ ἀνάπτυξη τῆς βιομηχανίας θ) φέραν τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ ι) ἐπιτάχυναν τὴν ἰδεολογικὴ χειραφέτηση καὶ τὴν ὀργανωτικὴ συσπείρωση τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τῆς ἐργατικῆς τάξης ια) προώθησαν τὴν πάλη τῆς ἀγροτιᾶς γιὰ τὴ λύση τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος. Στὴν 'Ελλάδα ἔχουμε τότε πολιτικὴ ἐπαναστατικὴ κρίση.

3 Οἱ προοδευτικὲς ἰδέες καὶ τάσεις ἄρχισαν νὰ καταχτοῦν τὶς μάζες, νὰ μετατρέπονται σὲ ὑλικὴ δύναμη, νὰ ἀποχτοῦν ὀργανωτικὸ ἐξοπλισμό. 'Ολη αὐτὴ ἡ γοργὴ κίνηση μαζῶν, προβλημάτων καὶ ἰδεῶν σὲ τελευταία ἀνάλυση ἀντικειμενικὰ ἐκφράζει τοῦτο δῶ 'Η χρεωκοπία τῆς Μεγάλης 'Ιδέας ἔδειξε ὅτι ἡ ἀστοτσιφλικάδικη πολιτικὴ δὲν ὁδηγεῖ παρὰ μόνο σὲ καταστροφές, ἐξαθλίωση, ξεπούλημα Γιὰ νὰ ζήσει ἡ 'Ελλάδα πρέπει νὰ ἀλλάξει πορεία ὄξω ἀπ' τὴ Μ Ι. ἐνάντιά της, δηλαδὴ νὰ ἀποβλέψει στὴν ἐσωτερικὴ ἀναδημιουργία σπάζοντας τὰ δεσμὰ ποὺ τὴν ἐμποδίζουν, πρωτ' ἀπ' ὅλα τὰ μισοφεουδαρχικὰ ὑπολείματα καὶ τὴν ξενικὴ ἐξάρτηση, γιὰ ν'ἀνοίξει τὸ δρόμο στὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐσωτερικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων,ποὺ εἶνε ζωτικὴ προϋπόθεση γιὰ νὰ ὀρθοποδήσει, λαὸς καὶ τόπος, δηλ. ἀπ' τὸν ἀστοτσιφλικάδικο δρόμο ἀνάπτυξης νὰ μπεῖ στὸν ἀστικοδημοκρατικὸ μετασχηματισμό. 'Η συσσώρευση ἀντιθέσεων καὶ προβλημάτων, ἡ ἀνακατάταξη τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων

πού ἔφερνε, ἱστορικά,—αὐτό τὸ πρόβλημα ἔβαζαν γιὰ ἄμεση λύση μπροστὰ στὴ Νέα Ἑλλάδα καὶ τὸ λαό της.

4. Ἡ προδοσία τῆς ἀστικῆς τάξης, ἡ ἄρνηση καὶ ἐγκατάλειψη τῆς δημοκρατικῆς ἀποστολῆς της, προώθησαν στὴν ἡγεμονία τοῦ ἀστικοδημοκρατικοῦ μετασχηματισμοῦ τὴν πιὸ προοδευτικὴ τάξη τῆς κοινωνίας, τὴν ἐργατική, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τοῦ ἄλλου ἐργαζόμενου λαοῦ. Ἔτσι ὁ μετασχηματισμὸς αὐτὸς ἔπαιρνε λαοκρατικὸ δημοκρατικὸ χαραχτῆρα, δηλ. στρέφονταν καὶ ἐνάντια στὴν ἀστικὴ τάξη, καὶ στὸ νεοελληνικὸ ἐπαναστατικὸ κλιμάκιο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιταχτικὴ ἱστορικὴ ἀνάγκη τῆς ὁλοκλήρωσης τῆς κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης τῆς ἐργατιᾶς καὶ ὅλου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ ὁ μετασχηματισμὸς αὐτὸς ἐτοποθετεῖτο σὰν ἕνας σταθμὸς πρὶν τὴν προλεταριακὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση

5. Στὸ τέλος τοῦ μεγάλου πολέμου ἡ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα ἀντικειμενικὰ εἶνε ὥριμη γιὰ νὰ λυθεῖ τὸ βασικὸ πρόβλημα ποὺ ἡ ἱστορία τότε ἔβαζε μπροστά: Ἡ ἀστικοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση μὲ κινητῆρα τὴν ἐργατικὴ τάξη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τοῦ ἄλλου ἐργαζόμενου λαοῦ Ὑποκειμενικὰ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς καταχτᾶ τὰ μυαλά. Οἱ σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις δημιουργοῦνται στὶς βασικὲς πόλεις. Ἡ συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ οἱ ἀγῶνες της ἁπλώνουν γοργά Ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ ἀναστάτωση κλονίζει τὰ θεμέλεια τῆς Εὐρώπης καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ νίκη τῆς ἐπανάστασης τοῦ Ὀχτώβρη στὴν Ε.Σ.Σ.Δ ἐπιδροῦν μὲ ἐξαιρετικὴ δύναμη πάνω στὴν ἐπαναστατικὴ κρίση ποὺ ἀγκαλιάζει τὴ χώρα μας, πάνω στὸν ἐπαναστατικὸ ρυθμὸ στὴ Ἑλλάδα Ἡ κατάσταση εἶνε ὥριμη γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόμματος ἐκείνου ποὺ πολιτικὰ θὰ ἐκφράσει, θὰ συνενώσει, θὰ ὀργανώσει, θὰ κατευθύνει τὸ προλεταριακὸ καὶ λαϊκο ἐπαναστατικὸ κίνημα γιὰ τὴ ριζικὴ ἐσωτερικὴ κοινωνικὴ ἀλλαγή. Καὶ τὸ κόμμα αὐτό, τὸ Κομμονιστικὸ Κόμμα τῆς Ἑλλάδας ἱδρύεται τὸ Νοέβρη τοῦ 1918, τὸν προηγούμενο μῆνα εἶχε ἱδρυθεῖ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδας.

Νὰ ποιὲς ἀνάγκες αἰτίες καὶ συνθῆκες γέννησαν τὸ ΚΚΕ. Ἡ ἵδρυσή του ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς σταθμοὺς στὸ νεοελληνικὸ κοινωνικὸ ξετύλιγμα. Τὸ Κόμμα ὅταν ἱδρύθηκε ὀνομάστηκε Σοσιαλεργατικὸ καὶ προσχώρησε στὴ Β' Σοσιαλιστικὴ Διεθνὴ τὸ 1920 στὸ δεύτερο συνέδριό του προσχωρεῖ στὴν Γ' Κομμονιστικὴ Διεθνὴ καὶ στὸν τίτλο του προσθέτει τὴ λέξη Κομμονιστικὸ μέσα σὲ παρένθεση Στὰ 1924 ὀνομάστηκε ΚΚΕ Ἑλληνικὸ Τμῆμα τῆς Κ,Δ. Τὰ γεγονότα αὐτὰ προβάλλοντας μερικοὶ «ἱστορικοὶ» τοῦ Κόμματος ἀονήθηκαν τὸ 1918 σὰν ἀρχὴ τοῦ ΚΚΕ. Ὅμως τὸ Κόμμα ποὺ ἱδρύθηκε στὰ 1918 παρέμεινε τὸ πρῶτο, ἑνιαῖο, ἀδιάσπαστο καὶ μοναδικὸ κόμμα τοῦ προλεταριάτου καὶ μὲ μιὰ ἀδιάκοπη φυσιολογικὴ ἐσωτερικὴ ἐξέλιξη καὶ ἀνάπτυξη, βρῆκε τὸ σωστό, τὸ νεοελληνικὸ μπολσεβίκικο δρόμο. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπιβάλλεται ἀναμφισβήτητα καὶ ἀνατρέπει τοὺς δογματικοὺς μηχανιστικοὺς ἰσχυρισμοὺς ποὺ πρόβαλαν οἱ «ἱστορικοὶ» αὐτοί. 14-6-39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Κ. Κ. Ε. (19 8—1931)

1. Μὲ τὴν ἵδρυσή του τὸ Κ.Κ.Ε. μπαίνει σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ μακρόχρονη ἐσωτερικὴ κρίση ποὺ γιὰ αἰτία ἔχει τούτη τὴ βασικὴ ἀντίθεση—ἀντίθεση ποὺ ἐξηνήθηκε ἡ ἱστορική της προέλευση ποὺ χαραχτηρίζει καὶ ἀν-

τανακλᾶ σὲ ὁλόκληρο τὸ λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα: Ἐνῶ ἀντικειμενικὰ ἡ κατάσταση τὸ καλεῖ νὰ ὀργανώσει καὶ καθοδηγήσει τὸν ἐργαζόμενο λαὸ στὴν λαοκρατικὴ δημοκρατικὴ μεταβολὴ ποὺ εἶνε ὥριμη ὑποκειμενικὰ τὸ κόμμα δὲ μπορεῖ νὰ συλάβει τὸ νόημα τῆς ἐποχῆς του, νὰ δώσει τὸ νεοελληνικὸ μπολσεβίκικο πρόγραμμα τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, νὰ τοποθετηθεῖ σωστὰ στὸ πεδίο τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν συγκρούσεων τῆς περιόδου αὐτῆς. Ἀναμασσᾶ καὶ μεταφέρνει ἀπ' ὄξω γενικές, ἀφηρημένες δογματικὲς θέσεις καὶ διαπιστώσεις, χρησιμοποιεῖ ἔτσι εἴτε ἀλοιῶς ἀφηρημένη ἐπαναστατικὴ φρασεολογία, δὲν μπορεῖ ὅμως μέσα ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ πραγματικότητα νὰ χαράξει τὸν νεοελληνικὸμπολσεβίκικο δρόμοεξέλιξης. Αὐτὸτὸ γεγονὸς τὸ κρατᾶ οὐσιαστικὰμακρυὰ ἀπ'τὴζωντανὴ δημιουργικὴ πολιτικὴ δραση ἀπ'τὶςπολιτικὲς ἀνάγκες καὶ ζυμώσεις τῆς στιγμῆς. Τὸκόμμα παλεύει ἀκούραστα καὶ ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴνὀργάνωση καὶτὶς οἰκονομικὲς διεκδικήσεις τῶν ἐργαζομένων. κατὰ πρῶτο λόγο τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ὅμως δὲν ἔχει καθημερινὴ νεοελληνικὴ ἐπαναστατικὴ πολιτική. Δὲν ἀνταποκρίνεται στις πολιτικὲς ἀπαιτήσεις ποὺ κάθε στιγμὴ προβάλλουν τὰ γεγονότα, ἡ γοργὴ ἐξέλιξη καὶ κίνηση τῆς ἐποχῆς, οἱ μάζες. Δὲν μπορεῖ νὰ δώσει μαρξιστικά—λενινιστικὰ τὴ θεωρητική—προγραμματικὴ σύνθεση τῆς τότε νεοελληνικῆς πραγματικότητας,νὰ φωτίσει σωστὰτὸ δρόμο τῆς ἀνέλιξής καὶἔτσι νὰ συνενώσει καὶ νὰ κατευθύνει πολιτικὰτὸν τεραστειο λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ ὀργασμὸ πρὸς τὴ λαοκρατικὴ δημοκρατικὴ μεταβολὴ ποὺ εἶνε τότετὸὥριμο καὶπραγματοποιήσιμο καθῆκον. Σὲμιὰ περίοδοποὺ τὴ χώρατὴν κλονίζει πρωτόφαντηἐπαναστατικὴ κρίση ποὺἡ ἀστοτσιφλικάδικη πλουτοκρατία «δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήση ὅπως πρὶν» καὶ ὁ λαὸς δὲν θέλει νὰ κυβερνηθεῖ ὅπως πρὶν», ποὺ ἡ πολεμικὴ μικρασιατικὴ κατάρευση συμπαρασύρει ὅλες τὶς παλιὲς ἀξίες τὸ πολιτικὸκόμμαποὺ ἱστορικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ εἶνε ὁ πρωτεργάτης ὁ ὀργανωτής, ὁ καθοδηγητὴς καὶ κινητήρας τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς ὑποκειμενικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὰ προστάγματα τῆς περιόδου αὐτῆς. Τοῦ λείπει ἡ νεοελληνικὴ μαρξιστική—λενινιστικὴ θεωρία βγαλμένη, ζυμωμένη, δημιουργημένη, φυτρωμένη μέσα ἀπ' τὴ νεοελληνικὴ πραγματικότητα ἀπ τὴ δυστυχία, τὶς ἀνάγκες καὶ τὴ θέληση τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Αὐτὸ τὸ κρατᾶ πολιτικὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ λαό. Νὰ πάνω σὲ πιὰ βάση καὶ ἀπὸ ποιὲς αἰτίες ξέσπασε ἡ μακρόχρονια ἐσωτερικὴ κρίση τοῦ Κ.Κ.Ε.

2) Ἡ κρίση τοῦ κόμματος ἦταν βασικὰ καὶ κύρια κρίση τῶν καθοδηγήσεών του, καὶ στὶς βασικὲς καμπὲς ποὺ σημείωσε ἡ μεταπολεμικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας παρουσιάζει τὶς παρακάτω κύριες φάσεις :

α) Ὀ π π ο ρ τ ο υ ν ι σ μ ὸ ς(1918-2) γιὰ φορεῖς του ἔχει τοὺς μικροαστοὺς διανοούμενους ποὺ τὸἐπαναστατικὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς τους ἔσπρωξε πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὸ ΚΚΕ τὸ μοναδικὸ κόμμα ποὺ ἔστεκε ἐνάντια στὴν ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση. Εἶνε ἡ πρώτη ἄμεσα ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐπαναστατικὴ περίοδο. Τὸ ἐπαναστατικὸ ξεσήκωμα τῶν μαζῶν, ἡ οἰκονομικὴ κρίση. ἡμικρασιατικὴ ἐκστρατίακαὶ καταστροφὴ κλονίζουν συθέμελα τὴν ἀστοτσιφλικάδικη κυριαρχία. Ὁ ὀππορτουνισμὸς ποὺ δὲν πιστεύει στὴ δυνατότητα μιᾶς ἀνεξάρτητης προλεταριακῆς πολιτικῆς καὶ λύσης τῆς κρίσης, ἐγκαταλείπει τὴν πολιτικὴ πρωτοβουλία στὰ «προοδευτικὰ» ἀστικὰ κόμματα καὶ δένει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα στὴν οὐρὰ τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας διατυπώνοντας τὴ θεωρία: «Τὸ κόμμα ἔχει ἀνάγκη μακρᾶς νομίμου ὑπάρξεως», δηλ. πρέπει νὰ μείνει ὄξω ἀπ' τὴν πολιτικὴ ζωὴ καὶ δράση τῆς χώρας, Αὐτὸ καὶ ἐφαρμόζει ἐνῶ ἡ ἀστικὴ τάξη πραγματοποιεῖ

τὴ «δημοκρατική» μεταβολή, καλμάρει τὸ λαϊκὸἐπαναστατικὸ κίνημα μὲ μικρὲς παραχωρήσεις καὶ ξεπερνᾶ ἔτσι τὴ βαθειὰ ἐπαναστατικὴ κρίση.

3. β) Λικβινταρισμὸς (1926-28) Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν ἔλυσε κανένα ἀπ' τὰ βασικὰ ζητήματα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου, περνᾶ ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπ' τὴν ἐγκαθίδρυσή της τὴν πρώτη βαθειὰ κρίση της μὲ τὴ διχτατορία τοῦΠαγκάλου.'Αμέσως ὕστερα ἡπλουτοκρατία πραγματοποιεῖ τὸ πέρασμα στὴν περίοδο τῆς σχετικῆςσταθεροποίησης σὲ βάρος τῶν ἐργαζομένων. Ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς δείχνει τὴν ἀποτυχία γιὰ τὸ λαὸ τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας.Ἡ ἀνάγκη γιὰ μιὰλαοκρατικὴ δημοκρατικὴ διέξοδο προβάλλει πιὸ καθαρὰ καὶ πιὸ ἐπιταχτικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὅμως ὁ μικροαστικὸς ριζοσπαστισμὸς τοῦ λικβινταρισμοῦ κηρύχνει οὐσιαστικὰ τὴν πολιτικὴ ἀποχὴ ποὺ πραγματοποιεῖ ἔμπραχτα ὁ ἀρχηγός του) καὶ τὴ διάλυση τοῦΚΚΕγιὰ ἕνα«νέο ξεκίνημα». ποὺ θὰ φκιάσει καινούργιο κόμμα ἀπ'τὰ «καλύτερα» ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα! Ρίχνει τὸ κόμμα σὲ μιὰ ἀποσυνθετικὴ ἐσωτερικὴ διαμάχη, ἐνῶ ἡ πλουτοκρατία πραγματοποιεῖ τὴ μερικὴ σταθεροποίηση. Ὁ λικβινταρισμὸς βρῆκε γρήγορα τὸ θεωρητικὸ—πολιτικὸ ὀργανωτικὸ στέγασμά του κάτω ἀπ' τὰ φτερὰ τοῦ ἀντεπαναστικοῦ τροτσκισμοῦ

4. γ) Ὁ φραξιονισμὸς δίχως ἀρχὲς(1929-31) Η μερικὴ σταθεροποίηση τῆς ἀστοτσιφλικάδικης οἰκονομίας κλονίζεται καὶ καταρρέει μιὰ πρωτόφαντη οἰκονομικὴ κρίση, ποὺ τὴ συνοδεύει μιὰ γρήγορη ἐπαναστατικὴ ἄνοδος τῶν μαζῶν ἀγκαλιάζει τὴ χώρα, ἔχουμε τὸ πέρασμα στὴν τρίτη περίοδο τῆς μεταπολεμικῆς ἀστοτσιφλικάδικης ἐξέλιξης. Ὁ σεχταριστικὸςδογματισμὸς καὶμηχανικότητα ποὺχαραχτηρίζει τὴν τότε κομματικὴ καθοδήγηση.ἐνῶ στὰ λόγια παραδέχεται τὴ γραμμὴτῆςΚ.Δ πολιτικὰ—πραχτικὰ δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὴν γοργὴ ἀλλαγὴ τῆς κατάστασης, τὴν καινούργια ἐπαναστατικὴ ἄνοδο.τὴνὡρίμανση τῆς καινούργιας ἐπαναστατικῆς κρίσης καὶ ἔτσι σωστὰ νὰπροσανατολίσει τὸ κόμμα καὶ σωστὰ νὰ ὀργανώσει καὶ καθοδηγήσει τὴν πάλη τῶν μαζῶν. Ἡ ἀνικανότητα αὐτὴ ποὺ τὴν κρατᾶ ὄξω ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴν πραγματικότητα. τὴ ρίχνει καὶ μαζί της ὅλο τὸ κόμμα σὲ μιὰ δίχρονη δίχως ἀρχὲς φραξιονιστικὴ διαπάλη. ποὺ στὴν ὀργάνωσή της πέρνει ἐνεργὸ μέρος καὶ ὁ ταξικὸς ἐχθρός. Πραγματοποιεῖ μιὰ ἰδεολογικὴ πολιτικὴσυνθηκολόγηση πρὸς τὸν ἀντεπαναστατικὸ τροτσκισμὸ ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ κάνει σοβαρὲς πρόοδες σὲ βάρος τοῦ κόμματος. Εἶνε ἡ φραξιονιστικὴ πάλη ποὺ ἔφερε στὸ κόμμα τὶς πιὸ μεγάλες ζημιές.

5. Αὐτοὶ εἶνε οἱ κύριοι σταθμοὶ τῆς κρίσης τοῦ Κόμματος. Τὸ ΚΚΕ ζωντανὸςἐπαναστατικὸς ὀργανισμὸς μὲ ὑγιᾶ προλεταριακὴβάση ἔπρεπε μὲ τὴν ἴδια του τὴν πεῖρα ἀπ' τὴ μακρόχρονή του κρίση νὰ ἀνδρωθεῖ ὡς τὸ ξεπέρασμά της, ὡς τὴν ὑπερνίκησή της. 15—9—39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΕΛΙΚΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

1. Σ'ὅλη τὴμακρόχρονη κρίση τοῦ κόμματος κυριαρχεῖ τοῦτο τὸ κεντρικὸ χαραχτηριστικό, ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς διάφορες καθοδηγήσεις τοῦ κόμματος καὶ τὴ βάση του. ποὺ ἔμεινε πάντα ἀκλόνητα πιστὴ στὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνή Καὶ τὸ Κόμμα μέσα ἀπ' τὴν πεῖρα καὶ τὶς καμπὲς τῆς κρίσης ἔφερνε ἀργὰ μὰ σταθερὰ στὴ συσσώρευση τῶν ἀπαραιτήτων θεωρητικῶν, πολιτικῶν καὶ ὀργανωτικῶν προϋποθέσεων γιὰ τὸξεπέρασμα καὶ τὴν ὑπερνίκηση τῆς κρίσης. Ἐνῶ οἱ διάφορες καθοδηγή-

σεις ἔμπλεκαν τὸ κόμμα σὲ φραξιονιστικὲς διαμάχες καὶ τὸ τραβοῦσαν ἀπ' τὸν ὀππορτουνισμὸ στὸν λικβινταρισμὸ καὶ σεχταρισμὸ, ἡ βάση τοῦ κόμματος στερεή, ὑγιής, προλεταριακή, πάλευε ἀκούραστα γιὰ τὰ ζητήματα καὶ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἔτσι διατήρουσε καὶ μεγάλωνε τὴ σύνδεση τοῦ Κόμματος μὲ τὶς μάζες. Ξεκαθάριζε τὶς διάφορες ἀντικομματικὲς καθοδηγήσεις, διατηροῦσε καὶ φύλαγε τὴν ἑνότητα τοῦ κόμματος. παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλες οἱ καθοδηγήσεις τοῦ Κόμματος ἀπὸ τὴν ἵδρυσή του ὥς τὸν λικβινταρισμὸ διώχτηκαν ἀπὸ τὸ κόμμα. Ἀνδρώνονταν καὶ ὡρίμαζε γιὰ τὴ λύση τῆς κρίσης του ΚΚΕ.

2. Ἡ τελευταία δίχως ἀρχὲς φραξιονιστικὴ πάλη (1929-31) ποὺ στὴν ὀργάνωσή της πῆρε μέρος καὶ ὁ ταξικὸς ἐχθρὸς χτύπησε τὸ Κόμμα πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες. Μὰ ὅσο πιὸ πολλὲς ζημιὲς ἔφερε τόσο πιὸ βαθειὰ ξεσήκωσε τὸ κόμμα γιὰ τὴν ἐκμηδένισή της. Μὲ τὴν ἄμεση καὶ δραστήρια ἐπέμβαση τῆς Κ.Δ. ὁ Φραξιονισμὸς ξεκαθαρίζεται σύντομα. Τὴν 1η τοῦ Νοέμβρη 1931 δημοσιεύτηκε στὸν «Ριζοσπάστη» ἔκκληση τῆς Ἐχτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς «Πρὸς τὰ μέλη τοῦ ΚΚΕ» ποὺ α) ἔβαλε τέρμα στὴ φραξιονιστικὴ πάλη καὶ β) καθώριζε γιὰ τὸ κόμμα τοῦτο τὸ κεντρικὸ καθῆκο: Τὸ κόμμα νὰ καταπιαστεῖ νὰ μελετήσει, νὰ γνωρίσει τὰ ζητήματα. τὶς ἀνάγκες, τὶς ἄμεσες διεκδικήσεις τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Νὰ ὀργανώσει τὴν πάλη τῶν μαζῶν γιὰ τὶς διεκδικήσεις τους αὐτὲς ἐφαρμόζοντας κάθε φορὰ τὶς μορφὲς ἐκεῖνες τῆς πάλης ποὺ ἀνταποκρίνονταν στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες καὶ νὰ τείνει ἀδιάκοπα στὸ ξάπλωμα, στὴν συνένωση καὶ τὸ ἀνέβασμά τους. μέχρι τὴ μαζικὴ πολιτικὴ ἀπεργία. Ἔτσι τὸ Κόμμα θὰ συνδεθεῖ μὲ τὶς μάζες. θὰ τὶς ὀργανώσει, θὰ καταχτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τους. θὰ ριζώσει μέσα τους καὶ ἐξυψώνοντάς τες ἀδιάκοπα διὰ μέσου τῆς πάλης τους γιὰ τὶς ἄμεσες οἰκονομικὲς διεκδικήσεις θὰ τὶς βγάλει ὁλοένα καὶ πιὸ μαζικὰ στὴ λεωφόρο τῶν ἀνοιχτῶν πολιτικῶν ἀγώνων. πρὸς τὶς βασικὲς διεκδικήσεις, πρὸς τὴν ἐξουσία. Τὴν ὀργάνωση αὐτὴ τῆς λαϊκῆς πάλης γιὰ τὶς ἄμεσες διεκδικήσεις καὶ τὶς πιὸ ἐλάχιστες καὶ χρησιμοποιῶντας καὶ τὶς πιὸ ἁπλὲς μορφὲς ἀγῶνα, καθώρισε ἡ ἔκκληση τῆς Κ.Δ. σὰν τὸν βασικὸ κρίκο στὴ σειρὰ τῶν καθηκόντων τοῦ Κόμματος, ποὺ ἡ κατοχή του θὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ κρατᾶ ὁλόκληρη τὴν ἁλυσσίδα. Μέσα ἀπ' αὐτὴν τὴν πάλη γιὰ τὸ ψωμί, τὰ καθυστερημένα στρώματα τῶν ἐργαζομένων θὰ φτάσουν μὲ τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα ὡς τὴν συνείδηση τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐξουσία καὶ τὸ Κόμμα θὰ βαδίσει σταθερὰ πρὸς τὴν κατάχτηση τῆς πλειοψηφίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴ συγκέντρωση γύρω του τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τοῦ ἄλλου ἐργαζόμενου λαοῦ.

3. Τὸ Κόμμα ἀποδέχτηκε ὁμόφωνα τὴν ἔκκληση τῆς Κ.Δ. καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειὰ γιὰ τὴν πραγματοποίησή της. Τ' ἀποτελέσματα ἦρθαν, σημαντικά. Ἀναπτύσσονται γρήγορα κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ Κόμματος οἰκονομικοὶ ἀγῶνες τῶν μαζῶν πρῶτα ἀπ' ὅλα τῶν ἐργατῶν, ποὺ ὁλοένα πλαταίνουν καὶ βαθαίνουν, αὐξάνουν οἱ ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων καὶ ὁ ρεφορμισμὸς περισφίγγεται καὶ περιορίζεται σταθερά. Ὁ τροτσκισμὸς ἀφοπλίζεται ἰδεολογικὰ καταρρέει ὀργανωτικὰ καὶ ἀσφυκτιᾶ μέσα σ' ἕνα διαλυτικὸ ἐσωτερικὸ ἀλληλοφάγωμα. Τὸ Κόμμα ἀναπτύσσεται ὀργανωτικὰ καὶ μεγαλώνει τὴν πολιτική του ἐπιρροή. Μέσα ἀπ' τὴν ἀδιάκοπη αὐτὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ λαὸ ποὺ φέρνει στὴ μελέτη και γνώση τῆς νεοελληνικῆς πραγματικότητας. ξεφυτρώνει ὀργανικὰ μιὰ ἐπιταχτικὴ-ἀνάγκη: νὰ καθορίσει τὸ κόμμα τοὺς τελικούς του σκοποὺ

νὰ φωτίσει δηλαδὴ τὰ βασικὰ νεοελληνικὰ προβλήματα μὲ τὸ φῶς τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ: τῆς ἐπιστημονικῆς ἀντικειμενικότητας, γιὰνὰ καθορίσει σωστὰ τὸν ἐπαναστατικὸ δρόμο στὸ νεοελληνικὸ ξετύλιγμα τὸ δρόμο δηλ. ποὺ πρέπει νὰ βαδίσει ἡ Νέα Ἑλλάδα γιὰ νὰ φτάσει σὲ μιὰ ὁλόπλερη ἀναγέννηση. Πρέπει τὸ Κόμμα νὰ στεγάση ὅλη του τὴ δουλειὰ καὶ τ[illegible]ράση μὲ τὸ πρόγραμμά του ποὺ θὰ προσανατολίσει σωστὰ τὸν ἐργαζόμενο λαό. θὰ βάλει πάνω σὲ μιὰ καθαρὴ καὶ στέρεη πραγματοποιήσημη καὶ κατανοητὴ γιὰ τὶς μάζες. βάση τὸ πρόβλημα τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς πάλης γι' αὐτήν. θὰ ἐπιτρέψει στὸΚόμμα σπάζοντας τις ἐπιδράσεις τοῦ ἀπολίτικου συνδικαλισμοῦ. ποῦ οὐσιαστικὰ καὶ ἔμπραχτα καλλιεργοῦνταν μέχρι τότε, νὰ ἐφαρμώσει μιὰ λαϊκὴ καθημερινὴ ἐπαναστατικὴ πολιτικὴ νὰ πάρ[illegible] τὴθέση του στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας καὶ νὰ διεκδικήσει ἀποτελεσματικὰ τὴ[illegible] καθοδήγησή της.

4 Μὲ τὴν ἄμεση καὶ δρα[illegible]τήρια ἐνίσχυση τῆς ΚΔ τὸ ΚΚΕ ἔλυσε τὸ πρόβλημα αὐτό. Ἡ 6η ὁλομέλεια τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΕ(Γενάρη· 1934 καθώρισε: Ἡ Ἑλλάδα εἶνε χώρα ἀγροτικὴ βιομηχανικὴ μὲ μέση κεφαλαιοκρατικὴ ἀνάπτυξη καὶ μὲ μισοφεουδα χικὰ ὑπολείματα στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία. Ἡ τέτοια οἰκο ομικὴ διάρθωση τῆς χώρας φέρνει τούτη τὴ βασικὴ ἰδιομορφία, τὴν σημαντικὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ της ἐξάρτηση ἀπ' τὸ ξένο κεφάλαιο. Αὐτὴ ἡ ἐξάρτηση μαζὶ μὲ τὴ διατήρηση τῶν φεουδαρχικῶν ὑπολειμμάτων στὸ χωριὸ κρατοῦν τὴ χώρα στὴν οἰκονομικὴ καὶ στὴν ὁλόπλευρή της καθυστέρηση. Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία [illegible]ἐν ἔθιξε τὸ ξένο κεφάλαιο,ἀντίθετα μεγάλωσε τὴν ἐξωτερικὴ ἐξάρτηση τῆς χώρας. «Ἡ ἀγροτικὴ μεταρύθμισή» της ἀντικατάστησε τὸ γαιόμορο μετὴν πληρωμή,γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τῆςγῆς. Ἐτσιοὐσιαστικὰ δὲν ἄλλαξε τὴνκατάσταση στὸ χωριὸ δὲν ἔκανε τὸν ἀγρότη λεύτερο παραγωγό. μὲ λεύτερη κατοχὴ τῆς γῆς καὶ τῶν προϊόντων του. Δὲν ἀπάλλαξε τὴ φτωχομεσαία ἀγροτικὴ οἰκονομία ἀπ' τὰ βάρη ποὺ τὴν κρατοῦσαν σὲ μιὰ κατάσταση κατάπτωσης ἀνικανότητας καὶ γιὰ μιὰ ἁπλῆ ἀναπαραγωγή. Γιὰ νὰ σπάσει ἡ Νέα Ἑλλάδα τὰ δεσμὰ ποὺ κρατᾶνε δεμένες τὶς παραγωγικές της δυνάμεις καὶ τὴν ὅλη της ἀνάπτυξη—δεσμὰ ποὺ τὶς ἐπιβάλλει ἡ ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση—πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ λύσει αὐτὰ τὰ δυὸ ἀστικοδημοκρατικὰ καθήκοντα. Τὸ προλεταριάτ[illegible] πρωτοστατῶντας στὴ λύση αὐτὴ καὶ καθοδηγῶντας τὴν ἀγροτιὰ καὶ τὸν ἄλλο ἐργαζόμενο λαὸ στὴν πάλη γιὰ τὴν πραγματοποίησή της, ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει ζωτικότατα, καταχτᾶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶτὶς ἐξυψώνει μέσα ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα ποὺ θὰ τοὺς δώσει ἡ ἀνάγκη νὰ συνριφτεῖ ἡ ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση ἐνάντια στὴ λύση αὐτὴ —ὥς τὴν πάλη γιὰ τὴ σοσολιαστικὴ ὁλοκλήρωση τῆς λαϊκῆς κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης δηλ. ὡς τὴν ἀπολοτρίωση καὶ τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τὴ σοσολιαστικὴ ὀργάνωσητῆς παραγωγῆς. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐπερχόμενη ἐπανάσταση στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὰ καθήκοντα ποὺ πρῶτ' ἀπ'ὅλα ἔχει νὰ λύσει θἀρχίσει σὰν ἀστικοδηκοκρατικὴ μὲ περισσότερο ἡ λιγότερο γοργὸ πέρασμα στὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση. Αὐτὸ πρῶτ'ἀπ'ὅλα θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπ' τὴν ἱκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ ἐξυψώσει ὥς τὴν κατανόηση τῆς ἀνάγκης αὐτῆς τὴ φτωχομεσαίας ἀγροτιὰς καὶ τὴν ἄλλη φτωχολαγιὰ στὶς πόλεις.

5. Κινητήριες δυνάμεις στὴν ἐπερχόμενη ἐπανάσταση εἶνε ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φτωχομεσαίας ἀγροτιᾶς τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων καὶ τῆς ἄλλης φτωχολογιᾶς. Αὐτων ὧν τὴ διχτατορία θὰ ἐγκαθιδρύσει ἡ ἐπανάσταση. δηλ. τὴν ἐπαναστατικὴ δημοκρατικὴ διχτατορία τῶν ἐργατῶν καὶχω[illegible]ικῶν μὲ βάση τὰΣοβιέτ. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐξέλιξητῆς ἐπανά-

στασης καὶ τὸ πέρασμα στὴ σοσιαλιστικὴ θὰ φέρει τὴν περισσότερη συγκέντρωση τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τοῦ προλεταριάτου, στὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, μὲ βάση τὴ σύσφιξη τῆς ἐργατοαγροτικῆς συμμαχίας 'Η ἱστορικὴ σημασία τῆς 6ης ὁλομέλειας εἶνε ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἔδωσε τὴν ἐπιστημονικὴ ἀνατομία τῆς οἰκονομικῆς διάρθρωσης τῆς χώρας καὶ καθώρισε τὸ νεοελληνικὸ δρόμο τῆς λαϊκῆς ἀπελευθέρωσης καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς πραγματοποίησης Βασικὰ ὁλοκλήρωσε τὸν ἰδεολογικὸ ἐξοπλισμὸ τοῦ Κ Κ Ε καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀναμφισβήτη ὑπεροχὴ ἀπέναντι στὴν ἀστοτσιφλικάδικη ἰδεολογία καὶ τὴ δυνατότητα μιᾶς δημιουργικῆς ἐπαναστατικῆς λαϊκῆς πολιτικῆς δράσης. 16—6—39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΤΙΚΗ

1. Σὲ τελευταία ἀνάλυση ὁ χαραχτῆρας τῆς ἐπανάστασης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ συσχετισμὸ τῶν ταξικῶν δυνάμεων "Αν ἡ ἀγροτιὰ δὲν ζήσει μὲ τὴν ἴδια τὴν πεῖρα της ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς τὸν ἀστικοδημοκρατικὸ μετασχηματισμό, δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθεῖ ὡς τὴν κατανόηση τῆς ἀνάγκης γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση Τὸ προλεταριάτο πρωτοστατώντας στὴ λύση τοῦ βασικοῦ ζητήματος τῆς ἀγροτιᾶς, τοῦ ζητήματος τῆς γῆς, ἐνάντια στὴν ἀστοτσιφλικάδικη ἀντίδραση ἀποσπᾶ τὴν ἀγροτιὰ ἀπ' τὴν πλουτοκρατικὴ ἐπιρροή, πραγματοποιεῖ μαζί της τὴ συμμαχία καὶ τὴν ὑψώνει ὡς τὴν προλεταριακὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἡ νίκη της εἶνε ἀδύνατη χωρὶς αὐτήν. Τὸ Κ.Κ Ε. καθορίζοντας τοὺς τελικούς του σκοπούς μπόρεσε νὰ διατυπώσει σωστὰ καὶ τὴ στρατηγική του. Δηλ. νὰ καθορίσει τὶς στρατηγικές του ἐπιδιώξεις ποὺ ἡ ἐξασφάλισή τους ἐπιφέρει τὸν ἀναγκαῖο μετασχηματισμὸ στίς ταξικὲς δυνάμεις γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ τελικοὶ σκοποί. Στρατηγικὴ εἶνε ἡ ἐξασφάλιση τῶν βασικῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴν τελικὴ νίκη

2. Οἱ στρατηγικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶνε—α) ἡ κατάχτηση τῆς πλειοψηφίας της ἐργατικῆς τάξης β) ἡ πραγματοποίηση τῆς συμμαχίας μὲ τὴ φτωχὴ καὶ τὴ μεσαία ἀγροτιὰ γ) συνένωση κάτω ἀπ' τὴ συμμαχία αὐτὴ τῶν ἄλλων στρωμάτων τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ (ἐθνικὲς μειονότητες, φτωχολογιὰ καὶ μικροαστικὲς μᾶζες στὶς πόλεις, στρατευμένος λαός, ὑπάλληλοι, φτωχοὶ διανοούμενοι), δηλαδὴ κατάχτηση τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ μὲ τὴν ἔνοια τοῦ λαοῦ, ποὺ δουλεύει καὶ παλεύει στὴν παραγωγή Σχηματικὰ καὶ βασικὰ αὐτὸ μπορεῖ νὰ διατυπωθεῖ ἔτσι: κατοχὴ τοῦ ἄξονα Πειραιᾶ—'Αθήνα—Σαλονίκη μὲ τὴ γύρω ἀγροτικὴ ἐνδοχώρα Αὐτὸ δὲ σημαίνει βέβαια ἄγνοια εἴτε ὑποτίμιση τῆς Καβάλας, Πελοποννήσου, Θράκης, Κρήτης.

3 'Η κατάχτηση τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ ἀπ' τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κύριο καὶ βασικὸ παράγοντα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πολιτικῆς ἐπαναστατικῆς κρίσης στὸ σύστημα τῆς κυριαρχίας τοῦ καθεστῶτος τῆς πλουτοκρατίας—θέτει στὴν ἡμερησία διάταξη γιὰ ἄμεση λύση τὸ πρόβλημα τῆς κατάχτησης τῆς ἐξουσίας. Αὐτὸ προϋποθέτει τὸν ἀναγκαῖο—όργανωτικὸ τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ καὶ προετοιμασία τοῦ Κ.Κ.Ε

4. 'Ο καθορισμὸς τῶν στρατηγικῶν ἐπιδιώξεων ἐπέτρεψε στὸ Κ.Κ.Ε νὰ ἀποσαφηνίσει τὴν ταχτική του, νὰ τῆς δώσει τὴν ἀπαραίτητη εὐρύτητα εὐλυγισία καὶ εὐκινησία. Ταχτικὴ εἶνε ἡ καθημερινὴ ἀδιάκοπη πάλη τοῦ Κόμματος καὶ τῶν μαζῶν ποὺ ἀποβλέπει στὸ νὰ ἐξασφαλίσει κάθε φορὰ τὸ ἀνώτατο δυνατὸ ὅριο ἐπιτυχιῶν, τὴν προώθηση τῶν θέ-

σεών του,πού φέρνουν όλοένα πρὸς τὴν πραγματοποίηση τῶν στρατηγικῶν ἐπιδιώξεων ἐν ὄψει παντοτε τοῦ τελικοῦ σκοποῦ.Εἶναι ἡ ζωντανή, ευλύγιστη. ἐπιτελικὴ παρεμβολὴ τοῦ Κόμματος στὰ ζητήματα τῶν μαζῶν γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς πάλης τους, ἡ δραστήρια συμμετοχὴ στὴν οἰκονομικὴ πολιτικὴ κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ ζωὴ καὶ κίνηση τοῦ τόπου, ποὺ τείνει πάντα νὰ σηκώσει ὡς τὴν πάλη καὶ νὰ συνενώσει όλοένα καὶ πειὸ πλατειὰ τὰ ἐργαζόμενα στρώματα στὸν ἀγῶνα γιὰ τὶς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἐπιδιώξεις τους ἀνεβάζοντάς τα μέσα ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν πεῖρα όλοένα πιὸ ψηλὰ μέχρι τὴν ἐξασφάλιση τῶν στρατηγικῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Ἡ ταχτικὴ τείνει στὴν ἐξασφάλιση τῶν ἀπαραίτητων κρίκων ποὺ ἐπιτρέπει κάθε φορὰ τὸ πέρασμα ἀπ' τὴ μιὰ θέση στὴν ἄλλη πρὸς τοὺς στρατηγικοὺς σκοπούς. Προωθεῖ εἴτε ἀποσύρει ἀπ' τὸ προσκήνιο τῆς πολιτικῆς ζωῆς καὶ δράσης τὰ διάφορα προβλήματα σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς καὶ σὲ ἐξάρτηση ἀπ' τὸ γενικὸ ἐπαναστατικὸ συμφέρο. Μὲ καθαρὴ πάντοτε τὴ γενικὴ πορεία-γραμμὴ ποὺ δείχνει τοὺς τελικοὺς σκοπούς; ὁ ταχτικὸς χειρισμὸς ἀπ' τὸ Κόμμα ἔχει τὴν πιὸ μεγάλη ἐλευθερία καὶ δυνατότητα κινήσεων καὶ ἐλιγμῶν ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει ζωντανὰ νὰ ἀνταποκρίνεται καὶ νὰ ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀλλαγὲς ποὺ προβάλει κάθε φορὰ ἡ ἐξέλιξη τῆς κατάστασης. 17—6-–39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΤΟ

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

1 Ἡ ὀργανωτικὴ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε ὑποτάσσεται στὶς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς του γραμμῆς καὶ δράσης του ἀποβλέπει κάθε φορὰ στὴ σωστὴ καὶ γρήγορη διοχέτευση τῆς γραμμῆς αὐτῆς στὶς μάζες καὶ στὴν κινητοποίηση τους γιὰ τὴν πραγματοποίησή της. Ἔτσι ἡ πραγματοποίηση τῆς πολιτικῆς γραμμῆς τοῦ Κόμματος βρίσκεται σὲ ἄμεση ἐξάρτηση ἀπ' τὴν ὀργανωτική του πολιτική. Ὅπως καὶ ἡ ὀρθότητα τῆς πολιτικῆς γραμμῆς ἐπιτρέπει τὴ δυνατότητα σωστῆς ὀργανωτικῆς πολιτικῆς καὶ ἀνάπτυξης.

2. Ἡ ὀργανωτικὴ πολιτικὴ τοῦ Κόμματος καὶ ἡ σωστὴ ἀνάπτυξη καὶ ἐφαρμογή της στηρίζεται στὴ σωστὴ ἐπιλογὴ καὶ τοποθέτηση τῶν στελεχῶν ἔτσι ποὺ τὸ καθένα νὰ βρίσκεται στὴ θέση ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἱκανότητές του καὶ νὰ ἀποδίδει τὸ ἀνώτατο κάθε φορὰ δυνατὸ ὅριο ἀπὸ ἀποτελέσματα Δηλαδή: Νὰ ἐξασφαλίζει κάθε φορὰ τὴ σωστὴ κινητοποίηση, διάταξη καὶ κατανομὴ τῶν κομματικῶν καὶ ἐπαναστατικῶν δυνάμεων σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες ποὺ κάθε στιγμὴ προβάλλει ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τοῦ Κόμματος καὶ τὴν ἀποτελεσματικὴ πραγματοποίησή της.

3. Ἡ ὀργανωτικὴ διάρθρωση τοῦ Κόμματος βασίζεται στὴν ἀρχὴ τοῦ δημοκρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, δηλ. στὴ σωστὴ κάθε φορὰ καὶ ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες δουλειᾶς τοῦ Κόμματος (νομιμότητα, μισοπαρανομία, παρανομία) σχέση μεταξὺ συγκεντρωτισμοῦ καὶ δημοκρατίας, πράμα ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν κομματικὴ ἑνότητα καὶ πειθαρχία. τὴ σωστὴ διάταξη τῆς κομματικῆς ἱεραρχίας, τὸν ὀργασμὸ τῆς ἐσωκομματικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνάπτυξης καὶ προώθησης τῶν στελεχῶν, τὸν ἔλεγχο τῆς βάσης πρὸς τὰ πάνω Ὁ δημοκρατικὸς συγκεντρωτισμὸς ἀποκλείει τὴν ἀποκλειστικὴ ἐπιβολὴ τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυὸ ἀρχὲς ποὺ τὸν συγκροτοῦν.

4. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὀργανωτικῆς βάσης τοῦ Κόμματος, ποὺ κυριαρχεῖ, εἶ-

ναι ἡ ὀργάνωση μέσα στὴ παραγωγή. Τὸ Κόμμα δημιουργεῖ ὀργανώσεις παντοῦ ὅπου δουλεύουν, ζοῦν, εἶναι ὀργανωμένοι καὶ γενικὰ ὑπάρχουν ἐργάτες καὶ ἐργαζόμενοι, χρησιμοποιεῖ κάθε φορὰ τὶς μορφὲς ὀργάνωσης ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν ἔγκαιρη καὶ σωστὴ κινητοποίηση τῶν μαζῶν καὶ πραγματοποίηση τῆς πολιτικῆς του γραμμῆς. Πλαισιώνει τὶς ὀργανώσεις του μὲ ὁλόκληρο σύστημα ἐξωκομματικῶν ὀργανώσεων, πρῶτ α ἀπ' ὅλα τῆς ἐργατιᾶς (συνδικάτα ἐπιτροπὲς ἐργοστασίων κ.τ.λ.). Ἱδρύει καὶ δουλεύει μέσα σ' ὅλες τὶς ὀργανώσεις τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ σ' αὐτὲς ποὺ περικλείνουν ἐργάτες καὶ ἐργαζομένους. Ἡ ὀργάνωση τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ ἐπικράτηση τῆς κομματικῆς γραμμῆς ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν στρατηγικῶν του ἐπιδιώξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

1. Ἡ διαφώτιση ἀπ' τὸ Κ.Κ.Ε. τῶν τελικῶν του σκοπῶν καὶ τῶν στρατηγικῶν του ἐπιδιώξεων γίνεται σὲ μιὰ περίοδο ποὺ τὴν χαραχτηρίζουν τὰ παρακάτω γνωρίσματα: α) Μιὰ πρωτόφανη σὲ μάκρος καὶ βάθος οἰκονομικὴ κρίση ποὺ φέρνει τὴν οἰκονομικὴ χρεωκοπία. β) γοργὴ ἐπαναστατικὴ ἄνοδο τῶν μαζῶν γ) μεγάλη ὄξυνση τῆς διαπάλης μέσα στὸ ἀστοτσιφλικάδικο στρατόπεδο ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ σειρὰ στρατιωτικὰ κινήματα καὶ αἱματηρὲς συγκρούσεις. Πάνω στὴ βάση αὐτὴ ὡριμάζει γρήγορα μιὰ καινούργια πολιτικὴ κρίση τῆς ἀστοτσιφλικάδικης Ἑλλάδας.

2. Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὴν κατάσταση αὐτή, ποὺ δημιουργεῖ σοβαρὴ ἀπειλὴ ἐνάντια στὴν ἀστικοτσιφλικάδικη κυριαρχία, ἡ πιὸ ἀντιδραστικὴ μερίδα τῆς πλουτοκρατίας δυναμώνει ὁλοένα τὸν ἐκφασισμὸ τῆς χώρας καὶ κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ ξένου ἰμπεριαλισμοῦ, πραγματοποιεῖ τὴ μοναρχικὴ παλινόρθωση (Νοέμβρης 1935) σὰ βάση γιὰ τὴ συγκέντρωση τῶν δυνάμεων τῆς ἀντίδρασης ποὺ τείνει στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς φασιστικῆς διχτατορίας. Τὰ κόμματα τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας τὴν παραδίνουν ἀμαχητὴ καὶ μόνο τὸ Κ.Κ.Ε, στέκεται ὑπερασπιστή της.

3. Τὴν πολιτικὴ γραμμὴ καὶ δράση στὸ διάστημα αὐτὸ τὴν πλαισιώνει τούτη ἡ κεντρικὴ προσπάθεια: νὰ συγκεντρωθοῦν γύρω ἀπὸ μιὰ κοινὴ πλατφόρμα δράσης ὅλες οἱ δυνάμεις δίχως καμιὰ ἐξαίρεση ποὺ δὲ θέλουν τὴ φασιστικὴ διχτατορία ποὺ ἑτοιμάζει ἡ ἀντίδραση μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μεταξᾶ—Μανιαδάκη καὶ νὰ κατοχυρωθεῖ ἡ ἐσωτερικὴ ἐξέλιξη σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ.

4 Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ πῆρε τὴν πρώτη της ὤθηση στὸ 5ο Συνέδριο (Ἀπρίλης 1934) καὶ ἀπόχτησε τὴν ἀπαραίτηση εὐρύτητα μὲ τὸ 6ο Συνέδριο (Δεκέμβρης 1935) ὕστερα ἀπὸ τὸ 7ο Συνέδριο τῆς Κ.Δ.—παρουσιάζει τὶς παρακάτω συγκεκριμένες ἐκδηλώσεις: α) Πραγματοποιεῖ τὸ ἑνιαῖο ἐργατικὸ μέτωπο γιὰ τὶς ἄμεσες διεκδικήσεις β) προωθεῖ ἀποτελεσματικὰ τὴ συνδικαλιστικὴ ἑνότητα καὶ οἱ δυὸ Γενικὲς Συνομοσπονδίες ἀποφασίζουν τὴν ὁλοκλήρωσή της γ) Τὸ Σεπτέβρη τοῦ 1934 σχηματίζει τὸ ἀντιφασιστικὸ μέτωπο ἀπὸ τὰ κόμματα καὶ τὶς συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων δ) πραγματοποιεῖ μὲ τὸ Ἀγροτικὸ κόμμα Ἑλλάδας συμφωνία Λαϊκοῦ Μετώπου καὶ ἑνότητας μαζί του τῶν ἀντιπλουτοκρατικῶν δυνάμεων στὸ χωριὸ μέσα

στὸ Ἑνιαῖο Ἀγροτικὸ Κόμμα, ποὺ εἶνε τὸ κόμμα τῆς ἐργατοαγροτικῆς συμμαχίας στὸ χωριὸ καὶ τῆς πάλης γιὰ τὶς ἄμεσες διεκδικήσεις τῶν ἀγροτῶν καὶ τὸν ἀστικοδημοκρατικὸ μετασχηματισμό. ε) ὑπογράφει τὸ Φλεβάρη τοῦ 1936 τὸ ἀντιφασιστικὸ σύμφωνο μὲ τὸ Κόμμα τῶν φιλελευθέρων γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν καὶ τὰ ἄμεσα λαϊκὰ αἰτήματα.

5) Μὲ βάση αὐτὴ τὴν πολιτικὴ τὸ Κ.Κ.Ε. ἀναπτύσει στὸ διάστημα αὐτὸ τοὺς μαζικοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνες. Οἱ ἐργατικὲς ἀπεργίες παίρνουν μιὰ ἐξαιρετικὴ καὶ πρωτόφαντη ἔκταση, ἀγκαλιάζουν ὅλους τοὺς κλάδους καὶ ἀνυψώνονται ἀδιάκοπα. Η μαζικὴ πολιτικὴ ἀπεργία γίνεται ὄργανο καθημερινῆς πάλης καὶ πραγματοποιεῖται καὶ ἡ Γενικὴ ἀπεργία. Ἡ ἀντιφασιστικὴ δράση ξαπλώνει σ' ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ βρίσκει τὸ κατακόρυφό της στὸ πανλαϊκὸ ἐπαναστατικὸ ξεσήκωμα τῆς Σαλονίκης 10 τοῦ Μάη, ποὺ ἔβαλε στὴν ἡμερησία διάταξη τὴν λαϊκὴ ἀνατροπὴ τῆς κυβέρνησης τοῦ Μεταξᾶ (ποὺ προχωρεῖ στὴν ἐγκαθίδρυση τῆς φασιστικῆς διχτατορίας) καὶ τὴν πραγματοποίηση τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου στὴν Ἑλλάδα. Οἱ κοινωνικὲς πολιτικὲς δυνάμεις στὴν Ἑλλάδα συγκεντρώνονται ὁλοένα καὶ πιὸ γοργὰ γύρω ἀπὸ δυὸ πόλους: α) τὸ δρόμο πρὸς τὸ Λαϊκὸ Μέτωπο καὶ τὴν κυβέρνηση του ποὺ βαδίζει ἡ Ἑλλάδα στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 1936 μὲ τὴ θέληση τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ της καὶ β τὸν πόλο τῆς ἀντίδρασης ποὺ βαδίζει γιὰ τὴ φασιστικὴ διχτατορία. Ἡ μοναρχικὴ παλινόρθωση δὲν δικαίωσε τὶς προβλέψεις τῆς χρηματιστικῆς ὀλιγαρχίας καὶ τοῦ ξένου κεφαλαίου. Ἔπρεπε μὲ τὴ βία τῆς φασιστικῆς διχτατορίας νὰ σαρωθοῦν ὅλες οἱ λαϊκὲς πολιτικὲς καταχτήσεις νὰ χτυπηθεῖ τὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ πρωτ' ἀπ' ὅλα ὁ βασικός κινητήρας του—τὸ ΚΚΕ, γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἡ πλουτοκρατικὴ ἐξουσία καὶ κυριαρχία.

6 Τὸ Κ.Κ.Ε. ξεσκεπάζει ζωντανά, συγκεκριμένα, καθημερινὰ τὶς προετοιμασίες τοῦ Μεταξᾶ γιὰ τὴ φασιστικὴ διχτατορία δείχνει τὶς καταστροφὲς ποὺ θὰ φέρει τόσο ἐσωτερικά, ὅσο καὶ ἐξωτερικά, βάζοντας σὲ ἄμεσο κίνδυνο τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας. Σὰν ἀπάντηση στὰ ἀντιλαϊκὰ μέτρα τῆς κυβέρνησης τοῦ Μεταξᾶ γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διαιτησία κλπ. οἱ δυὸ Γενικὲς Συνοσμονδίες ἀποφάσισαν γιὰ τὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1936 τὴ γενικὴ πανελλαδικὴ ἀπεργία. Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ ἀπεργία αὐτὴ ἀποβλέπει στὴν ἀνατροπὴ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος· ὁ Μεταξᾶς τὸ βράδυ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐγκαθιδρύει τὴ φασιστικὴ διχτατορία.

7) Ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία τῆς 4ης Αὐγούστου ἐκφράζει τὴ θέληση τῆς ἀστοτσιφλικάδικης πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας, τῆς μοναρχίας καὶ τοῦ ξένου κεφαλαίου νὰ πνίξουν τὴ λαϊκὴ θέληση ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν κυριαρχία τους καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ συμφέροντά τους ἐπιβάλλοντας στὸ λαὸ καὶ τὸν τόπο τὴν πιὸ βίαιη καὶ ὁλοκληρωμένη καταπίεση. Καὶ ἐκδηλώνει τὴν ἀδυνία τῆς πλουτοκρατίας νὰ κυβερνήσει μὲ τὸ μέσο τοῦ ἀστικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, δηλαδὴ τὴν ἀποξένωση καὶ τὴ βασικὴ της ἀντίθεση πρὸς τὸ λαό

8) Ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία ἐπεβλήθηκε γιὰ τὸν κύριο καὶ βασικὸ λόγο ὅτι τὰ ἀστικὰ κουνοβουλευτικὰ κόμματα, ξεγελῶντας τὶς μάζες, ὄχι μόνο δὲ τὴν ἀπόκρουσαν μὰ καὶ τὴ βοήθησαν ἐνεργητικὰ εἴτε παθητικά. Τὰ γεγονότα τῆς 9—10 τοῦ Μάη στὴ Σαλονίκη ἀπόδειξαν ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε δὲν εἶχε τὴν ἀναγκαία ὀργανωτικοτεχνικὴ προετοιμασία γιὰ νὰ ἐκπληρώνει μόνο του τὸ ἔργο αὐτό.

9 Ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία, χρησιμοποιῶντας συνθήματα

τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ «ἐργατοαγροτική» «λαϊκή» δημαγωγία, θέλησε νὰ σκεπάσει τοὺς πραγματικούς της σκοπούς. Τὰ γεγονότα ὅμως: Ἡ χωρὶς προηγούμενο ἐξαθλίωση καὶ ἀποστράγγιση τοῦ λαοῦ, ἡ αἱματηρὴ βία καὶ τρομοκρατία τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο ποὺ δημιούργησε γιὰ τὴ χώρα ποὺ μεγαλώνει ὁλοένα, ἡ ἀποσυνθετικὴ ἐσωτερικὴ τῆς διχτατορίας ἐξέλιξη καὶ ἡ ἄμεση ἀπειλὴ ἐξωτερικῆς καταστροφῆς ποὺ δημιούργησε γιὰ τὴ χώρα δείχνουν κάθε μέρα καὶ πιὸ καθαρὰ τὴν ὁλόπλευρη ἀποτυχία της.

10. Γιὰ νὰ καλύψει τὴν ἀποτυχία της ἡ μοναρχοφασιστικὴ διχτατορία χρησιμοποιεῖ κάθε τόσο τὴν ἀντικομμουνιστικὴ δημαγωγία καὶ τὸν κομμουνιστικὸ κίνδυνο, χτυπᾶ τὸ Κόμμα μὲ τὴ βία, τὶς δολοφονίες, τὸ χαφιεδισμό, τὴν προβοκάτσια καὶ τὶς δηλώσεις προδοσίας. Μά πολιτικὰ δὲν μπόρεσε νὰ θίξει τὸ Κ.Κ.Ε., γιατὶ τὰ γεγονότα κάθε μέρα τὸ δικαιώνουν. καὶ βρίσκοντας τὸ Κ.Κ.Ε καινούργια δύναμη καὶ ἄνδρωση ἀπ' τὴν πεῖρα ποὺ τοῦ δίνουν τὰ ἴδια του τὰ λάθη καὶ ἀδυναμίες (σὲ τελευταία ἀνάλυση μὲ τὶς «Δηλώσεις 'μετανοίας» δὲν γίνεται ἄλλο παρὰ νὰ καθαρίζεται τὸ κόμμα ἀπ' τὸ σπέρμα τῆς προδοσίας καὶ συνθηκολόγησης) ὁδηγεῖ τὸ λαὸ διὰ μέσου τῆς καθημερινῆς του οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς πάλης καὶ μὲ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀντιδιχτατορικοῦ Μετώπου καὶ Ἐθνικοῦ Μετώπου πρὸς τὴν ἀνατροπὴ τῆς μοναρχοφασιστικῆς διχτατορίας πρὸς τὴν ἐπιβολὴ τῆς λαϊκῆς θέληση ποὺ ἀνοίγει τὸ δρόμο πρὸς τὴ Δεύτερη Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Νέας Ἑλλάδας. Ἀπ' τὴ φωτιὰ τῆς πιὸ δύσκολης δοκιμασίας ποὺ ἀντάμωσε μέχρι σήμερα τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ βγεῖ πιὸ ὥριμο πολιτικὰ καὶ πιὸ γερὸ ὀργανωτικὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὴν ἀποστολή του. 18—6—1939

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Κ. Κ. Ε. ΚΑΙ Κ. Δ. *

1. Τὸ Κ.Κ.Ε. εἶνε τὸ τμῆμα ποὔχει στὴν Ἑλλάδα ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνῆς—τὸ παγκόσμιο Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Γαλουχήθηκε καὶ φωτίστηκε ἀπ' τὸ πνεῦμα καὶ τὴ φωτιὰ τῆς προτελαριακῆς ἐπανάστασης τοῦ Ὀχτώβρη καὶ προσχώρησε στὴν Κ.Δ τὸ 1920. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ ἀνάπτυξη βρῆκε ἀπ' τὴν Κ.Δ. τὴν πιὸ ἄμεση καὶ φωτισμένη βοήθεια καὶ καθοδήγηση Χειραγωγημένο ἀπ' τὴν Κ.Δ. πέρασε τὶς δυσκολίες καὶ τὴ μακρόχρονη κρίση του καὶ ἔμεινε πάντα πιστὸ στὸ πνεῦμα της. τὸ πρόγραμμά της τὴν πολιτικὴ καὶ ὀργανωτικὴ γραμμὴ καὶ δράση πιστὸ στὴ Ρούσικη ἐπανάσταση καὶ τὴν ΕΣΣΔ Θεωρεῖ τὴ δράση του σὰν τμῆμα, τὸ ἑλληνικὸ κομμάτι τῆς ἑνιαίας κομμουνιστικῆς δράσης σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν ἐργατοαγροτικὴ ἐπανάσταση στὴν Ἑλλάδα, σὰν τμῆμα τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, σὰν τὴν ἑλληνικὴ συμβουλὴ καὶ συνεισφορὰ στὴν παγκόσμια ἐπαναστατικὴ κομμουνιστηκὴ δημιουργία. Τὸ ΚΚΕ στάθηκε πάντα πιστὸ στὶς ἐπιταγὲς τῆς διεθνοῦς προλεταριακῆς ἐπαναστατικῆς ἀλληλεγγύης

2. Τὴν ἐποχή μας τὴν χαραχτηρίζει ἡ σύγκρουση δύο κόσμων τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, τοῦ κόσμου ποὺ πέφτει καὶ τοῦ κόσμου ποὺ ἀνέρχεται, ποὺ κινεῖ τὴν ἱστορία μπροστά. Καὶ ἂν τὸ πνευμα τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς πισοδρόμησης τὸ ἐκφράζει ὁ φασισμὸς ποὺ τόση καταστροφὴ ὑποδούλωση καὶ βαρβαρότητα σπέρνει γύρω του, τὸ

---

* Τὸ βιβλιαράκι τοῦ Ζαχαριάδη εἶνε γραμμένο πολὺ πρὶν ἀπ' τὴ διάλυση τῆς Κομμ. Διεθνοῦς,

πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, τὸ καθολικὸ νόημα τῆς ἱστορικῆς καμπῆς πού περνᾶ ἡ παγκόσμια ἐξέλιξη τὸ ἐκφράζει ὁ Σταλινισμός. Αὐτοὶ οἱ δυὸ κόσμοι συγκρούονται.

3. Στραγικὴ μεταπολεμικὴ ἐπιδίωξη τοῦ παγκόσμ·ου ἰμπεριαλισμοῦ στὴν κάθε κεφαλαιοκρατικὴ χώρα ἤ-αν καὶ παραμένει ἡ ἐκμηδένιση τῆς ΕΣΣΔ, ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στή Ρωσσία. Ἂν βρίσκονται κεφαλαιοκρατικὲς χῶρες πού πραγματοποιοῦν διαφορετικ ·ὺς ἑλιγμοὺς ταχτικῆς αὐτὸ γίνεται πρῶτ' ἀπ' ὅλα κάτω ἀπ' τὴ λαϊκὴ πίεση καὶ δείχνει τὴν ἐπίδραση τοῦ Σταλινισμοῦ, πάνω στὰ λαϊκὰ στρώματα τῶν κεφαλαιοκρατικῶν χωρῶν, δείχνει ὅτι ὁ Σταλινισμὸς ἐκφράζει κι'αὐτῶν τὴ θέληση καὶ ὅταν ἔχουν ἀκόμα σηκωθεῖ ὡς τή συνείδηση τῆς ἀνάγκης γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ μεταβολὴ στὶς χῶρες τους.

4 Ἂν ὁ Λενισμὸς ἐκφράζει τὸ πέρασμα ἀπ' τὸν ἰμπεριαλισμὸ στὴν ἐπανάσταση καὶ τὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, ὁ Σταλινισμὸς ἐκφράζει τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ κάτω ἀπ'τὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ὁ Σταλινισμὸς θεωρητικὰ φώτισε τὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ πραχτικὰ τὸν πραγματοποίησε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ τὸ ἕνα σκέλος του.

5. Ὁ Στάλιν ὅπως καὶ ὁ Λένιν βλέπει στὴν ΕΣΣΔ ἕνα κομμάτι τὸ πιὸ πρωτοπόρο τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Λένιν ἐνάντια στὴν τυχωδιοχτικὴ θεωρία τῆς διαρκοῦς ἐπανάστασης τοῦ τροτσκισμοῦ, πού τὸν ἔφερε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φασισμοῦ. πιστεύει ὅτι τὸ δημιουργικὸ παράδειγμα τῆς ΕΣΣΔ πού δείχνει τὶ μπορεῖ νὰ κάνει τὸ προλεταριάτο τόσο σύντομα καὶ σὲ χώρα πού ἦταν τόσο καθυστερημένη, ἀποτελεῖ τὴν πιὸ θετικὴ συμβολὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης στὴν παγκόσμια ἐπανάσταση γιατὶ πείθει τὶς μάζες τῶν κεφαλαιοκρατικῶν χωρῶν μὲ τὰ γεγονότα τῆς δημιουργίας τῆς σοσολιαστικῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσολιασμοῦ.

6. Ἡ παγκόσμια ἐπανάσταση ἀνοικοδομεῖται ἀπ' τοὺς ἐθνικοαπελευθερωτικοὺς καὶ ἀγροτικοὺς πολέμους τῶν ἀποικιακῶν καὶ ὑποδουλωμένων λαῶν, ἀπ' τὶς ἀστικοδημοκρατικὲς ἐργατοαγροτικές καὶ τὶς προλεταριακὲς ἐπαναστάσεις πού ἀποτελοῦν μιὰ σκάλα πού φέρνει ὅλο πρὸς τὰ πάνω μὲ ἐπιστέγασμα τὴν παγκόσμια Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ἀνάμεσα στὰ δυὸ αὐτὰ σκέλη πού κινοῦν τὴν ἐπανάσταση καὶ τὴν ἱστορία μπροστὰ ὑπάρχει ἡ πιὸ στενὴ καὶ ἀδιάσπαστη σχέση καὶ ἀλληλεξάρτηση. Καὶ ὁ Σταλινισμὸς ἐκφράζει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ σύνθεση καὶ τὴν ἑνότητα. γι' αὐτὸ καὶ περικλείνει τὸ καθολικὸ νόημα τῆς ἐποχῆς μας.

7. Τί λοιπὸν εἶνε ὁ Σαλινισμός; Σταλινισμὸς εἶνε ὁ Μαρξισμὸς—Λενινισμὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ σοσιαλισμοῦ.Ἡ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ στὸ ἕνα ἕκτο τοῦ κόσμου στὴν ΕΣΣΔ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ κίνητρο, δημιούργησε τὸ βάθρο γιὰ τὴ νίκη τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης.

8. Ἡ δημιουργία τῆς Σοβ. Ἕνωσης ἔσπασε τὴν παγκόσμια κεφαλαιοκρατικὴ ἑνότητα καὶ ἀποτελεῖ τὴν κύρια καὶ βασικὴ αἰτία στὴ γενικὴ κρίση τοῦ καπιταλισμοῦ. Νὰ γιατὶ βασικὴ στρατηγικὴ ἐπιδίωξη τοῦ παγκόσμιου καπιταλισμοῦ. εἶνε—μέσα ἀπ' ὅλες τὶς ἀντιθέσεις του πού βαθαίνουν πάνω στὴ βάση τῆς γε ικῆς κρίσης του ἀντιθέσεις πού τὸν πλέκουν καὶ τὸνἐξασθενοῦν καὶ διασ·οῦν τὴνἑνότητα δρά·ης του—εἶνε ἡ ἐκμηδένιση τῆςΕΣΣΔ. Κα- νὰ γιατὶ ἡ .περάσπιση τῆςΕΣΣΔ εἶνε τὸ βασικὸ καθῆκον τοῦ παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ κινήματος πού φυσικὰ τὴν πιὸ γερὴ κατοχύρωσή της τὴν βρίσκει στὴν ἀνάπτυξη καὶ

πρόοδο τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης. Τὸ ΚΚΕ δίπλα στὴν πάλη του γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ τῆς Ἑλλάδας θεωρεῖ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ΕΣΣΔ σὰν ὑπόθεση ποὺ συνδέεται στενὰ καὶ ἄμεσα μὲ τὴ ζωὴ τὴ λευτεριὰ καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χώρας.

9. Ἀποστολὴ τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ κόσμου. Αὐτὴ τὴ ἀποστολὴ τὴν ἐκφράζει ἡ φιλοσοφία του, ὁ διαλεχτικὸς ὑλισμός, ποὺ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῆς μεταβολῆς τοῦ κόσμου. Ἔτσι οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι εἶνε οἱ πολιτικοὶ μετατροπεῖς τοῦ κόσμου. Αὐτοὶ ποὺ μὲ τὴ γνώση τῶν νόμων ποὺ διέπουν τὸν κόσμο κατευθύνουν πρὸς τὰ μπρὸς τὴν ἱστορία. Μόνο τὸ προλεταριάτο μποροῦσε νὰ γίνει ὁ συνειδητὸς φορέας τῆς γνώσης αὐτῆς καὶ τῆς κίνησης αὐτῆς. Γιαὐτὸ καὶ μόνο αὐτὸ ἀνέδειξε τοὺς φιλόσοφους—πολιτικοὺς ποὺ καθοδηγοῦν τὴ μεταβολὴ τοῦ κόσμου μέσα ἀπ' τὴν κατάχτησή του. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦ παγκόσμιου κομμουνισμοῦ στηρίζεται σὲ τέσσερα ἀκλόνητα βάθρα: Μάρξ—Ἔνγκελς—Λένιν Στάλιν. Εἶνε οἱ τέσσερες προβολεῖς ποὺ ἐκφράζουν τὴν ἴδια θέληση, τὴν ἴδια δύναμη, τὴν ἴδια ἀποστολή. θέληση, δύναμη καὶ ἱστορικὴ ἀποστολὴ τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου Ἀνοίγουν καὶ φωτίζουν τὸν ἴδιο δρόμο ὁλοένα καὶ πιὸ πέρα μὲ τελικὸ σκοπὸ τὸν παγκόσμιο κομμουνισμό. Τὸ Κ.Κ.Ε. στέκει ἀτράνταχτα πιστὸ στὸ πνεῦμα τοῦ παγκόσμιου κομμουνισμοῦ, στὸ πνεῦμα τῶν Μάρξ—Ἔνγκελς—Λένιν—Στάλιν 19—6—39

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δυὸ βασικὰ διδάγματα μᾶς δίνει ἡ ἱστορία τοῦ Κ.Κ.Ε. διδάγματα ποὺ εἶνε σήμερα πολὺ ἐπίκαιρα

Πρῶτο Τὸ νευραλγικὸ σημεῖο ποὺ χαραχτηρίζει τὸ κομματικὸ ἀχτὶφ (στελέχη) ἀπ' τὸ μεσαῖο πρὸς τὰ πάνω εἶνε ὁ δογατισμὸς ἡ προσκόλληση, ἡ ἀποστέωση γύρω ἀπὸ ὁρισμένες δογματικὲς ἀρχές, ποὺ τὶς ἀποστηθίζουμε ἀπόξω καὶ ἀνακατωτά, ποὺ τὶς θεωροῦμε ἀλήθειες ἀπόλυτες ἔξω ἀπὸ τόπο καὶ χρόνο καὶ ποὺ νομίζουμε πιστεύουμε πὼς ἡ γνώση τους μᾶς κάνει ἱκανοὺς νὰ λύσουμε ὅλα τὰ ζητήματα καὶ νὰ τὰ ξέρουμε ὅλα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ὁ δογματισμὸς μᾶς ἀποξενώνει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα μᾶς κάνει ἀνίκανους νὰ τὴν ἀναλύσουμε καὶ νὰ τὴ γνωρίσουμε σωσνά. Τὴ στριμώχνουμε στὰ «θεωρητικά» μας καλούπια καὶ σχήματα, καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ πραγματικότητα δὲν δέχονται καλούπια καὶ σχήματα καὶ τὰ ἀναποδογυρίζουν ὁλοένα, καταντᾶ νὰ ἀναποδογυρίζουν καὶ μᾶς.

Ἔτσι γινόμαστε ἀνίκανοι γιὰ σωστὴ πολιτικὴ καὶ γιὰ σωστὴ δράση γι' αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ κάθε κομμουνιστὴ καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιὰ τὰ στελέχη. Στὴν παληὰ καθοδήγηση ὑπῆρχε ἕνας «θεωρητικὸς» ἀρχηγὸς ποὺ ἐπειδὴ εἶχε σπουδάσει τὸ Μαρξισμὸ ἔλεγε «ἐμεῖς—ἐννοῶντας τὸν ἑαυτό του δὲν μποροῦμε να κάνουμε λάθη» ἕνα τέτοιο πράμα θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πεῖ ἕνας πραγματικὰ Μεγάλος. Μὰ αὐτοὶ συνήθως δὲν λένε τέτοιες ἀνοησίες Καὶ γιὰ τὸ «θεωρητικὸ» μας τὰ γεγονότα ἀπόδειξαν ὅτι δὲν ἀποτελοῦσε ὁλόκληρος παρὰ ἕνα συμπυκνωμένο λάθος. Οἱ ἱδρυτὲς τοῦ Μαρξισμοῦ διακύρηξαν ὅτι «ὁ Μαρξισμὸς δὲν εἶνε δόγμα, μὰ καθοδήγηση γιὰ δράση». Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Λένιν καὶ Στάλιν εἶνε μιὰ ἄρνηση τοῦ δογματισμοῦ. Στὸ 6ο Συνέδριο τῶν Μπολσεβίκων (Αὔγουστος 1917) ὁ Στάλιν εἶπε «μερικοὶ νομίζουν ὅτι ὁ Μαρξισμὸς εἶνε δόγμα, ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς

τῆς γνώμης». *) Ὁ δογματισμὸς οὐσιαστικὰ ἀρνεῖται τὴν κίνηση, τὴν ἐξέλιξη, τὴ μεταβολή, ἀρνεῖται τὴ διαλεχτικὴ δηλ. ἀφαιρεῖ ἀπ' τὸ Κ.Κ. τὴ δυνατότητα τῆς πραγματοποίησης τῆς ἀποστολῆς του ποὺ εἶνε ἀκριβῶς ἡ πιὸ βαθειὰ μεταβολὴ τῆς κοινωνίας τοῦ κόσμου. Σὲ τελευταία ἀνάλυση ὁ δογματισμὸς ἀρνεῖται τὸν ὑλισμὸ ἀφοῦ ὕλη χωρὶς διαλεχτικὴ ζωὴ καὶ κίνηση δὲν ὑπάρχει. Μεθολογία του ἔχει τὴ μηχανικότητα, τὶς μηχανικὲς μεταφορὲς καὶ ἐξιψώσεις ποὺ φέρνουν στὴν ἁπλοποίηση καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῶν ἐκδηλώσεων τῶν πραγμάτων στὴ φύση καὶ στὴν κοινωνία, στὴν ἄρνηση δηλ. τῆς γνώσης τῶν πραγμάτων μέσα ἀπ' τὴ πολλαπλότητα καὶ ἀντιφασιστικότητα τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς ἐξέλιξης τους, ὁμαλῆς καὶ ἀπότομης, μέσα ἀπ' τὴν ἑνότητα τῶν ἀντιθέσεών τους γνώση ποὺ εἶνε ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴ μεταβολὴ τὴ μετατροπή τους.

Ἡ ὕλη καὶ πολὺ περισσότερο ἡ κοινωνικοπολιτικὴ ζωὴ κινεῖται ἀντιφατικά, μεταβάλλεται παρουσιάζει ὁλοένα καινούργιες ἐκδηλώσεις, καινούργια γεγονότα, καινούργιες καταστάσεις. Αὐτὸ ποὺ χθὲς ἤτανε θέση σήμερα εἶνε ἄρνηση καὶ τὸ ἀντίθετο. Παρομιάζει δηλ. ἀκατάπαυτα διαλεχτικὸ ὀργασμό. Καὶ διαλεχτικὴ εἶνε ἡ ἐκδήλωση, ἡ ἔκφραση τῆς ζωῆς, τῆς κίνησης, τῆς ἐξέλιξης, τῆς μεταβολῆς, τῆς ὅλης στὴν φύση καὶ στὴν κοινωνία. Ἄρνηση τῆς διαλεχτικῆς σημαίνει ἄρνηση τῆς ζωῆς, τῆς κίνησης, τῆς ἐξέλιξης, καὶ ὁ δογματισμὸς αὐτὸ οὐσιαστικὰ κάνει. Γι' αὐτὸ καὶ γιὰ ἕναν κομμουνιστὴ εἶνε θανάσιμο ἁμάρτημα. Ὁ κομμουνιστὴς πρέπει καὶ μὲ τὰ δυό του πόδια νἆνε στερεωμένος στὴ ζωή, στὴν πραγματικότητα, σὰν τὰ δόντια τοῦ δράκοντα ποὺ ἔσπαιρνε στὸ διάβα του ὁ μυθικὸς Κάδμος. Νὰ μὴ θέλει πουθενὰ νὰ βρίσκει τὴν ἐπανάληψη, τὴ βεβαίωση αὐτοῦ ποὺ ἀπ' τὰ πρὶν ἔχει στὸ κεφάλι του, γιατὶ στὴ ζωὴ ἐπανάληψη δὲν ὑπάρχει. Αἰώνιο εἶνε μόνο κεῖνο ποὺ διαρκῶς μεταβάλλεται. Καὶ ἐκεῖ ὅπου μὲ τὴν πρώτη ματιὰ φαίνεται ὅτι ἔχουμε πανομοιότυπη ἐπανάληψη, στὴν πραγματικότητα κρύβεται καὶ κάτι πιὸ καινούργιο. Καὶ τὸ βασικὸ εἶνε νὰ μελετᾶμε, νὰ γνωρίζουμε αὐτὸ τὸ καινούργιο, γιὰ νὰ ἐνισχύουμε καὶ ἐπιδροῦμε ἔτσι στὴν παραπέρα πορεία του καὶ μεταβολή του. Τὸ μυαλὸ τοῦ κομμουνιστὴ δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀποθήκη ἀπὸ παληωμένες ἀξίες γιατὶ κάθε ἀποθήκη τρέφει ἀράχνες, μούχλα, σκουριά. Πρέπει νἆνε δημιουργικὸ ἐργαστήρι ποὺ στερεωμένο στὸ γρανίτη τοῦ διαλεχτικοῦ ὑλισμοῦ καὶ ἐξοπλισμένο μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Μαρξισμοῦ—Λενινισμοῦ—Σταλινισμοῦ, ποὺ δὲν εἶνε δόγμα, μὰ «καθοδήγηση γιὰ δράση», θὰ μελετὰ τὴ γύρω του πραγματικότητα θὰ ἐλέγχει κάθε μέρα τὴ δράση του μὲ τὸ κριτήριο τῆς

---

* Ὁ σύντροφος Ζαχαριάδης ἀσφαλῶς ἀναφέρεται στὴν πολεμικὴ ποὺ ἔκαμε στὸ συνέδριο ὁ σ. Στάλιν (Ἰούλης-Αὔγουστος 1917) ἐνάντια στοὺς τροτσκιστές, ποὺ δογμάτιζαν ἡττοπαθέστατα ὅτι ἡ Ρωσσία δὲν εἶνε «ὥριμη» γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ προλεταριάτο της δὲν πρέπει νἀκάνει τὴ προλεταριακὴ ἐπανάσταση, ἂν αὐτὴ δὲν ξεσπάσει καὶ στὶς προχωρημένες κεφαλαιοκρατικὲς χῶρες. Ὁ σ. Στάλιν ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔκαμε τὴν πολιτικὴ εἰσήγηση, ἀντὶ τοῦ σ. Λένιν ποὺ διωκόμενος κρυβόταν ἀντικρούοντας στὸ συνέδριο τὸν τροτσκιστὴ Πρεομπραζένσκι, ἔλεγε αὐτὰ τὰ «προφητικὰ» λόγια: «Δὲν ἀποκλείεται ἡ δυνατότητα ἀκριβῶς ἡ Ρωσσία νὰ σταθεῖ ἡ χώρα ποὺ θὰ ἀνοίξει τὸ δρόμο γιὰ τὸ σοσιαλισμό... Πρέπει ν' ἀπορίψουμε τὴν ἀντίληψη πὼς μόνο ἡ Εὐρώπη μπορεῖ νὰ μᾶς δείξει τὸ δρόμο. Ὑπάρχει ὁ Μαρξισμὸς ὁ δογματικὸς κι' ὁ Μαρξισμὸς ὁ δημιουργικός. Ἐγὼ εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ τελευταίου». Σημείωση συντάχτη τῆς ἔκδοσης.

ζωῆς καὶ τῶν πραγμάτων, θὰ γνωρίζει τὸ καινούργιο ποὺ μᾶς δίνει ὅλο ένα ἡ ζωὴ καὶ ἡ πάλη καὶ ἔτσι θὰ μπορεῖ νὰ τὴν καθοδηγεῖ σωστά, νὰ κατευθύνει τὴν πορείατους πρὸς τὸ γενικό καν λι. Μὲ τὴν «μικρή» μεταβολὴ ποὺ ἐπιφέρει στὸν κύκλο του θὰ συνεισφέρει στίς μεγάλες μεταβολές. Ἡ ποσοτικὴ συσσώρευση μικρῶν ἀλλαγῶν, ὅπως καὶ ποιοτικὴ ἐπεξεργασία λίγων μυαλῶν φέρνει στὸ πέρασμα τῆς ποσότητας σὲ ποιότητα. Συσσωρεύονται πολλὲς δυνάμεις ὑποκειμενικὰ ὥριμες καὶ πραγματοποιοῦν τὴ μεγάλη μεταβολὴ τὴν ἐπανάσταση. Ἐξοστρακισμὸς λοιπὸν τοῦ δογματισμοῦ—ποὺ τρέφει καὶ τὸν ὀπορτουνισμὸ καὶ ἐξτρεμισμὸ—σεχταρισμὸ—ἀπ' τὸ θεωρητικό μας ὁπλοστάσιο καὶ τὴν πρακτικὴ μας δράση καὶ ἐπανεξοπλισμὸς μὲ διαλεχτικὴ ποὺ ἐπιτρέπει τὴν γνώση τῶν πραμάτων καὶ ἔτσι τὴ δυνατότητα ζωντανῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς πολιτικῆς δράσης γιὰ τὴ μεταβολή τους. Αὐτὴ τὴν πανοπλια πρέπει νὰ φο εῖ ὁ κάθε κομμουνιστής.

Δεύτερο Τὸ Κόμμα. ἂν ἐξαιρέσουμε τὴν περίοδο πολὺ σχετικῆς παρανομίας μὲ τὴ διχτατορία τοῦ Παγκάλου μόνο σήμερα περνᾶ πραγματικὴ δοκιμασία. Ἡ μακρόχρονη νόμιμη καὶ μισονόμιμη ὕπαρξή του συντέλεσε στὸ νὰ προωθ θοῦν στὴν κομματικὴ ἱεραρχία καὶ ἄνθρωποι, ποὺ διαθέταν ε λίγες εἴτ πολλὲς δι νοητικὲς ἱκανότητες, χωρὶς ὅμως νάχουν μπολσεβίκικη ψυχὴ (Σκλάβαιν ς, Μανωλέας καὶ Σια. Ὁ Σκλάβαινας εἶχε λιποταχτήσει καὶ στὴνΠαγκαλινὴ διχτατορία καὶ εἶχε διαγραφεῖ ἀπ' τὴν Κομ. Νεολαία). Τοὺς ἔλειπε τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ αὐτοθυσίας "Οποιος δὲν ξέρει νὰ πεθαίνει ὅταν χρειάζεται δὲν ξέρει νὰ ζεῖ, καὶ στὴ ζωή του θὰ ἀποτύχει. "Οποιος φοβᾶται μὴν πέσει, πρέπει σὲ ὅλο του τὸ βίο νὰ σέρνεται χάμου Εἶνε εὐτύχημα γιὰ τὸ κόμμα ὅτι πρόδωσαν ὅπως πρόδωσαν. Γιατὶ ἀφοῦ κρύβαν μέσα τους τὸ σπέρμα τῆς προδοσίας κάποτε θὰ πρόδιναν καὶ τότε θάχαμε πολὺ πιὸ μεγάλες ζημιές. Ἡ ἀνάπτυξη λοιπὸν τοῦ πνεύματος τῆς θυσίας τῆς αὐτοθ σίας τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τοῦ πνεύματος τοῦ Μαλτέζου τοῦ Βαλιανάτου καὶ τόσων ἄλλων εἶνε τὸ δεύτερο δίδαγμα, τὸ ἴδιο σπουδαῖο, ἂν ὄχι πιὸ σπουδαῖο ἀπ' τὸ πρῶτο. Τὸν μπολσεβίκο τὸν συγκροτοῦν γερὸ μυαλό, γερὴ καρδιά. Αὐτοὶ νικοῦν καὶ ὅταν πέφτουν. 19—6—1939.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

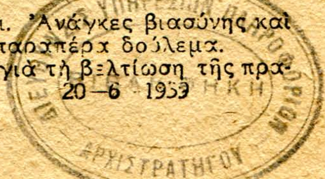
Σημειώνουμε: 1. Πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ σκοπὸ ἔχει νὰ δώσει μόνο τὸ νόημα καὶ τὴ γραμμὴ στὸ νεοελληνικὸ ξετύλιγμα καὶ στὴν ἀνάπτυξη τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἐδῶ δίνεται μόνο ὁ σκελετός καὶ ὅποιος διαβάσει τὴν ἱστορία αὐτὴ πρέπει τὸ σκελετὸ αὐτὸ ὄχι μόνο νὰ τὸν ἐνσωματώσει ἀλλὰ καὶ νὰ τόν δοκιμάσει μέσα στὸ οὐσιαστικὸ ὑλικὸ ποὺ διαθέτει.

2. Πολλὰ σοβαρὰ ζητήματα, ὅπως λ. χ. τὸ ἀγροτικὸ καὶ τὸ ἐθνικό, θίχτηκαν μόνο ἄκρη ἄκρη, ἐνῶ θέλουνε ὁλόκληρη μελέτη καὶ διαφώτιση

3. "Αλλα προβλήματα ὅπως λ.χ. ἡ ἀνέλιξη ἀπ' τὴν ἀστικοδημοκρατικὴ ἐργατοαγροτικὴ ἐπανάσταση στὴ σοσιαλιστικὴ προλεταριακή, ἀπ' τὴν ἐπαναστατικὴ δημοκρατικὴ διχτατορία τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν στὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, βρῆκαν μόνο τὴν κατ' ἀρχὴν τὴ θεωρητική, τὴ «δογματική» τοποθέτησή τους Δὲν μποροῦσε νὰ γίνει ἀλλοιῶς. Ἡ ζωὴ θὰ καθορίσει τὴ ζωντανὴ καὶ συγκεκριμένη πορεία καὶ πραγματοποίησή τους.

4. Ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε δημοτικὴ ποὺ πρέπει. Ἀνάγκες βιασύνης καὶ συντομίας ἐπέδρασαν αὐτοῦ καὶ χρειάζεται παραπέρα δούλεμα.

5. Εἶνε δεχτὴ κάθε συνεισφορὰ καὶ κριτικὴ γιὰ τὴ βελτίωση τῆς προσπάθειας αὐτῆς. 20—6—1939

ΤΕΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜ. 15